2nd July 1962]

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that in accordance with the regulation (2) (1) framed for the holding of elections according to the principle of proportional representation by means of the single transferable vote, I fix the following programme for the election of one member to the Board of Industries :—

Time and date for the receipt of nominations—5 p.m. on 4th July 1962.

Time and date for the scrutiny of nominations—**12 noon on 5th July 1962.**

Time and date for the withdrawal of nominations—**3 p.m. on 5th July 1962.**

Poll, if necessary—Between 11 a.m. and 1 p.m. on 7th July 1962.

Nomination forms can be had from the Secretary to the Council.

IV.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1962–63.

MR. CHAIRMAN : We will now take up the general discussion on the Budget for the year 1962–63. The hon. member Sri K. Balasubramanya Ayyar will now speak.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, I am thankful to you for calling me first to speak on the Budget for the year 1962–63. It is with mixed feelings that I welcome these Budget proposals of the Hon. the Finance Minister. At the outset, I must congratulate the Hon. Member for whom we have got great regard on the opportunity he has got to present this Budget for the year 1962-63, the first Budget after the General Elections of 1962. But it is only a little unfortunate that he has begun his career as Finance Minister with proposals for heavy additional taxation.

Sir, the Budget as presented is an impressive record, I must say. Many of the proposals of developmental expenditure under the Plans are all to be desired. The only qualification I would add is that some of these things which could very well have beeen left to individual effort have also been taken up by the Government possibly for demonstration purposes. But how far they will be able to demonstrate with efficiency is a matter for some concern for all of us. Some schemes are specially of that sort and I will refer to them later.

Sir, before additional taxation is embarked upon I want that the Government should see whether all the avenues for retrenchment has been explored, whether avoidance of wastage of expenditure has been attended to, and whether all these inflated figures of Rs. 9.50 crores really represent the necessary expenditure on all improvement and beneficent schemes under the various plans. In the Audit Report which was recently published in the year 1962, I find a very noteworthy statement and that is that it would

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [2nd July 1962

appear that there is scope for more realistic appraisal of the requirements before supplementary demands are made before the Legislature. It is said that as many as eleven cases of supplementary provision proved excessive and the savings under these cases exceeded over five per cent of the total. Out of the total of Rs. 57 crores, the Audit Report further says, on important heads like Education, Industry and so on, as much as Rs. 4.29 crores remained unutilised. Therefore, I feel that under many of these heads of expenditure the departments give inflated figures more to satisfy the general demand of the public and more also to impress on the people that there is large developmental expenditure and the Government are doing all these for the benefit of the people. The real question before us is not whether there is large Governmental expenditure on these developmental schemes but whether all that expenditure is utilised properly, whether there is efficient administrative control, and so on. As has already been mentioned, in many departments, there have been savings, there have been surrenders of the provisions, and in some departments there has been unnecessary expenditure, for example, the Block Development department. Wherever I went I was told—I could not check the information and therefore, I cannot now give you facts and figures and it is for the Treasury Bench to collect these facts—there was a lot of wastage, a lot of unnecessary expenditure in these blocks with a number of officers flying in their jeeps, and so on. Finally the benefit to the people is very limited. I am not saying that the motive of the Government is in any way bad. I am only pointing out that the way of doing it requires a lot of revision and efficient control and proper appointment of the required personnel. If all these things are done, I am sure, much of the expenditure on these block development schemes could be very much reduced and the demand on the people by way of increased taxes need not be as great as it is.

Sir, as Plans go on and get completed, there are other Plans coming. They go on successively. There is no interval. As they say in England " The King is dead, long live the King " as soon as the King dies there is another King. Like that the Plans go on. When some Plans get completed, there are other Plans coming in succession. There is no break. There is no chance for any of the Government officers or for anybody to survey and consolidate the work that had been done so far, to see how much of what has been done is useful to the people and how much is not. For example, I would like to refer to the Japanese method of cultivation about which the Hon. Punjabrao Deshmuk gave wrong information and figures. (An Hon. Member: Chinese methods of cultivation.) Yes. Because there were wrong figures, I quoted wrongly. Without stating anything whether the extension of that method of cultivation would be useful or not, they are to go on with further extension of that method of cultivation. They say that a total of 18.17 lakhs of acres has been covered under that scheme during 1961-62 and this improved method will be extended further so as to cover an area of 28 lakhs of acres by the end of 1962-63. They

2nd July 1962] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

have decvided to assess improvements under different process separately recognising the line planting alone as an essential feature of the scheme. Let them do the assessment later, but this extension of the scheme this year over an area of 28 lakhs of acres is quite uncalled for. Unless the people who are examining in detail find it useful and good for the country, that method of cultivation should not be extended to 28 lakhs of acres. At any rate, it is a matter to be postponed. In respect of all Governmental expenditure, I would say that priorities must be carefully judged, especially when the Third Plan begins and there is already committed expenditure under the Second Plan, and also we are going to increase the expenditure on various heads. 3–20 p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I am sorry to interrupt the hon. Member. So far as the Japanese method of cultivation is concerned, it is the universal experience of the farmers who have tried this method that there is considerable increase in the yield. That is why it is further extended.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I do not find that statement here. I must no doubt accept what the Hon. Minister says. But I am proceeding upon the statement given here. It has been decided to assess the results under different processes separately. What do they say? They have not stated that this method of cultivation gives so much yield. They are examining in detail the different processes. I am not condemning its adoption in 18 lakhs of acres. But to extend this method of cultivation to another 28 lakhs of acres, we must have sufficient data. Sufficient data is not available in this document. If it is available with the Hon. Minister, it is all right, he can place it before the House. If this example is not satisfactory, I can give other examples, provided I have the time.

Another thing is that, when improvements are suggested, the Government are anxious to spend on every improvement. Whether it will be finally useful, whether it cannot be postponed to a later date, etc., are not examined fully in detail. About the State Seed Farms, there is a long history. Last time also I mentioned about this. It is stated here that it has become necessary to close down the State Seed Farms, with the result the number of farms at the end of 1961–62 is only 136. The remaining 74 farms are proposed to be opened in 1962–63 and 1963–64. The total number is 210. About this, the Public Accounts Committee and the Estimates Committee have made enquiries. The Estimates Committee have definitely stated—I have mentioned about this last time also—that on the whole, after examining the whole question 'we find that it would be better that instead of the Government embarking upon the State Seed Farms, they can leave them to the individual peasants and farmers'. It is not a recommendation, but it is their observation.

[2nd July 1962

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The recommendation of the Estimate Committee was that certain improvements should be done to the State Seed Farms, and those improvements have been carried out.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : That is true. This is the observation they made after examining the evidence before them. This is on record. They also pointed out the difficulties about the acquisition of lands either on lease or on outright purchase. State Seed Farms are beset with many difficulties. That is why the Government in the Third Plan period are not able to have more than 210 State Seed Farms. The original proposal was 210 Farms. The Government do not want to have more. Because the Public Accounts Committee and the Estimates Committee pointed out the difficulties, the Government are not able to embark upon a large scheme. I do not mean to say that the Government should not embark upon the State Seed Farms at all. It is a thing to be postponed to the next year, unless we have got the lands either by purchase or on lease. The preliminaries have to be gone through. Without finishing the preliminaries, there is no use of embarking upon State Seed Farms.

To augment food production and to increase the nutritive value of food, the development of pigs is taken up. It is called piggery development. One piggery unit sanctioned for the year 1961–62 has been established at Pudukkottai. A very good thing. I am not against it. One more piggery unit and two Piggery Development Blocks have to be established in 1962–63. This can very well be postponed.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Why?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It may not be apparent to the Hon. Minister. There are so many other more important things. I am not saying that everything should not be attempted, but that there must be the question of priority, as they say in the Government of India. There is the question of priorities for having poggery units in Pudukkottai. This will not solve either pig development or our development or the development of agriculture. I say that the proposal can very well be postponed. Why spend Rs. 1½ lakhs for it now? Nobody suggested that poultry and pig development was necessary for the safety of our people or the progress or the welfare of the State. But Government go on spending lakhs of rupees on these items. Afterwards, if they are found not useful, it is said, ‘ Close them down ’. It is not the way for controlling Government expenditure at all. Even if it is expenditure on plans which have been taken up in our country, the question of priority and the necessity for spending on any particular item, must be judged each year. The plan is for five years. The plan expenditure adds to the revenue expenditure of our State.

The days of balanced budgets are gone. There is no balanced budget nowadays. Only this year, the Government woke up to cover the deficit. Last year there was a deficit of Rs. 696 lakhs.

2nd July 1962] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Even though the Hon. Minister said that it could not be ignored, he never spoke about taxation to cover the deficit. On the other hand, he said in his budget speech that they could manage as they had managed during the Second Five-Year Plan. It meant no taxation. He stated that as they managed in the Second Plan period, they would be able to manage without resort to additional taxation. For a deficit of Rs. 696 lakhs, he did not think of any fresh taxation. Suddenly this year, on account of the inflation due to revised classification of figures, they want to resort to fresh taxation. The figures are swollen Rs. 560 lakhs on receipts side and Rs. 815 lakhs on expenditure side. It is merely a case of revised classification. No additional expenditure has been incurred. When we take this into consideration, we must not be alarmed by a deficit of Rs. 956 lakhs. Rs. 815 lakhs is the swollen figure. The figure is swollen because expenditure is shown as receipt and receipt is shown as expenditure. We should not be alarmed at this. The Government did not think of fresh taxation to cover a deficit of Rs. 696 lakhs. But when the deficit comes to Rs. 956 lakhs, on account of the swollen figure, why should they be alarmed? That is what I am saying. There is no need for being alarmed at the figure, especially when we take into consideration this point also. Every time the Public Accounts Committee has pointed out that there have been savings under many heads of account. Supplementary grants are asked for in the Legislature, and afterwards the amounts are surrendered at the end of the year. Because, by March they make demands and want to have larger grants, but they are not able to fulfil the purpose of the grant. 3-30 p.m. This will be the case more in the Panchayat Unions. When the panchayats are asked to expend, they will take more time. Therefore, the Government must be very careful to examine the various demands of the departments for the execution of various schemes. They should see that the money is properly utilised and that unnecessary grants are not demanded.

Then, there is the question of State loans to various bodies. If they are not called loans, if moneys are given and are not to be recovered, then it is a different thing. But, here the amount has to be recovered either in monthly or annual instalments. A sum of Rs. 24 crores is allotted for the purpose of various loans to various societies. Nothing is stated as to whether the whole or any part of these loans has been recovered in previous years, how much amount was given, how much was recovered, how much more is necessary, or whether there are new societies for which new loans are to be given. I would suggest that the Government do go every year into the facts, ascertain whether the monthly instalments have been paid, and whether the loans could be recovered. Then only they should come forward to give additional loans, if necessary. These things are not mentioned. At least we are not in the know of things. Every year we go on increasing the grant of loans, thinking that finally all these would be assets. The loans may not be recovered at all. They may be for the benefit of the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [2nd July 1962

people. But then let them not be called loans. Let them be called loans to various bodies. There are a number of bodies mentioned. In the Budget Memorandum a series of societies—co-operative societies, land mortgage banks, panchayat unions—are mentioned. The whole thing has to be completely revised before coming with demands for crores of rupees. I can understand loans being given to new societies under a separate head. But the whole thing is jumbled together and put as Rs. 24 crores. For 1961–62, Rs. 22 crores was demanded. Now Rs. 24 crores is demanded. Before that, the demand was for Rs. 15 crores, Rs. 21 crores, etc. The demand for loans is there, but there is no statement whether the loans are recovered. There is no reason for not giving further loans with conditions. Of course, that may be done. It is stated even in the Audit Report in the grants pertaining to Education, Khadi, Civil Works, Grants-in-Aid, Community Development Projects, Scheme of Government Trading, and Loans and Advances by the State Government—in these cases alone—against a total grant of Rs. 57.35 crores, the unutilised amount came to Rs. 4.26 crores of which a sum of Rs. 1.55 crores related to Khadi. The savings have been explained as non-drawal in full of the grants. So they are unable to execute the schemes in full. I am not blaming them. But all these things have to be considered. It is a Governmental procedure. That procedure has not been effective in our country. That is why the Government of India have recently appointed a committee for the purpose of enquiring into the question whether the loans that they gave to the States have been fully and properly utilised. They have given a total of Rs. 2,196 crores to all the States. I can say with some pride that most of the loans would have been well utilised in our State. But in other States it may not be so. Therefore, under the Government procedure, we must go into the question whether the amount is properly utilised. Take Harijan Welfare. We are anxious to see that the condition of Harijans is improved. Therefore, we are afraid of criticising that department. But in the Public Accounts Committee it has been found that students got scholarships from both the Government of India and the State Government for want of co-ordination. It was not the fault of the students, but it was due to lack of co-ordination. In that department alone there was a lot of unnecessary expenditure. If it benefits the Harijans, it may be all right. But it does not benefit them. Therefore, in giving scholarships and in implementing various other schemes, the Government must be careful to see that the expenditure benefits the people concerned. That is an important point in regard to all developmental expenditure. That was why last time in the Budget Memorandum the Finance Secretary said that it was very necessary to have proper and efficient administrative control, and also to have trained personnel. Two hundred and twenty new schools are to be opened. Where are the trained teachers available? There is demand for education, I agree. But teachers are not available. This is the case even on the technological side. This is the difficulty in regard

2nd July 1962] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

to all developmental expenditure. There is no use of saying that the Government have expended so much under various heads. It may be very impressive to read. But in actuality difficulty arises. I am not saying that the scheme should be postponed for five years. Nowadays buildings are necessary for schools. Various other amenities like furniture are also necessary. Therefore, in such departments as education and health which are necessary for the welfare of the nation, we should see that every pie that is spent goes to the benefit of the people. There should be sufficient administrative control in all these things. Embarkng on huge expenditure like this must be done with great care. We may have it in the next year. The Plan will run for five years. Nobody comes and says that this year we must have new schools. Let us approach the target with same care. Without seeing whether the whole expenditure can be fully controlled, whether savings can be effected, and whether the expenditure goes to the benefit of the people, embarking on additional taxation for covering the deficit, according to me, is not proper. What are the general principles of taxation recognised by everybody? The tax-payer must be able to pay the tax first. Otherwise, it would lead to two things. First, it will lead to evasion and next to arrears. In the case of the income-tax, you see, the arrears amount to about Rs 136 crores. About evasion the Government have not stated anything. They won't say anything about it. But we all know they appointed an Income-tax Evasion Commission under the chairmanship of Justice S. Varadachari. They had to appoint a commission to go into cases of evasion. Why? Because the Government went on increasing the tax. They went on increasing the income-tax with the result people are now prepared to keep three or four accounts, one for income-tax authorities, one for themselves and another for their friends and others. This goes on merrily in other cases also. 3-40 p.m.

In this connection, I can say with a certain amount of confidence that the land revenue is the only source of revenue where there have been very little arrears. You can see it from the figures given that in all these years there has been very little of arrears. But from today onwards the arrears will go up because people will not be able to pay the additional tax that is now sought to be imposed on them. What have the Government done? They have fragmented the holdings. Neither the tenant nor the landlord can hold more than a few acres. The lands have been distributed entirely and every one has become a small landholder. The tenant, according to our present ideology, will in course of time become a landholder and the landlords, every one of them, will become small landholders with 4 or 5 acres each. When the Government go on imposing additional tax on these small landholders, they will not be able to pay the additional tax and the arrears will go on increasing. Water tax, so far as the wet assessment is concerned, always goes with the land revenue and can never be separated because the ryot is entitled by custom and usage to water from the proper

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [2nd July 1962

source of supply. Therefore, water tax cannot be separated from the general revenue. But for the purpose of increasing the revenue and satisfying our people, the Government have stated that 60 per cent of that could be allotted to water tax and they propose to increase te water tax on the ground that the Government were spending on irrigation and other schemes. Of course, the Government are prepared to exempt some new schemes of irrigation like the Bhavani and so on, because they are afraid they cannot go there. That is why they want to exempt them. For the ryot hereafter it will not only be the last straw on the camel's back, but it will be a heavy iron rod put on his back. This is my honest feeling. So much has been done to reduce the landlord almost to the minimum level and then the Government are imposing this further tax. I hope and trust that the ceiling enactment will not be revised on that account. I have my own fears about it and that is why I was in doubt whether I should refer to it or not. But I have decided to refer to it. The old assessment is there and the ceiling proceeds on the basis of the old assessment. If the Government go on changing the assessment, I do not know what will happen. I hope and trust our Hon. Minister for whom we have got a little warm corner in our hearts will not do it. I must say openly that he will not do it. That is what I feel. If that were not to be so, then the Rs. 8 assessment will go up to Rs. 16 or Rs. 15 and the ceiling will be reduced to 21 acres or even less. Therefore it is I am stating that I hope and trust that this will have nothing to do with the Ceiling Act which has already been passed with Rs. 8 as assessment for a standard acre. That should not be touched. I am anxious about it and my hon. Friend Sri Reddiar is also anxious about it and he was asking me about it, I said to him that the Government won't touch the standard already fixed in respect of ceiling. I thought I should make a mention of this for the benefit of our people, as this is another important matter coming up as a result of this new taxation. According to me, this additional taxation is not desirable at all under the present economy. The economy must be able to bear the tax. Otherwise, there would be arrears and arrears which were unknown so far as land revenue is concerned.

Sir, during the Electricity Board Budget debate I mentioned that the rate of 29 nP. for the ordinary domestic consumers might be reduced. Now I find it has been raised to 32 nP. Probably I had mentioned that at the wrong time and that is why they have raised it to 32 nP. for domestic consumption. In regard to high tension electricity they say it is concerned with the industries. They also add a further statement that the increase will not seriously affect the cost of production. In increasing the rates they are careful to add this statement that it will not increase the cost of production. I do not know whether it will increase the cost of production or not. But it has been the general experience that if some tax is imposed or existing tax increased, it is reflected in the cost of living. If some tax is imposed, immediately the cost of chillies will increase though it might have nothing to do with

the new-taxation. That is how our retail dealers respond to the various governmental measures. Therefore it is I am stating that these additional taxes either on motor vehicles or passenger fares or goods freight or on electricity, hit the consumers. These are not taxation measures aimed at removing the disparities between the poor and the rich in our country. It is really a burden imposed upon the middle classes and the lower income groups and consumers of all these essentials.

Added to these, we have also to bear the taxes imposed by the Government of India. We cannot go on imposing taxes without reference to the taxes imposed by the Government of India. They have already imposed taxes on 44 different commodities. They have imposed excise duties also. They might reduce something here or there to satisfy the people. All these taxation measures impinge upon the consumer and make his life difficult. After all these plans, the developmental expenditures are entirely necessary for the purpose of having a happier and more comfortable life for the people. If that cannot be achieved, any number of atomic power stations established, iron ore taken out and melted and so on and all these statements of achievements will not finally confer any benefit on the ordinary people of our country. Let us pay heed to what Ruskin said once about London ' I see this London there, rattling, smoking all round, pouring out poison at every pore '. That is what he said. These factories all over the country will pollute the air, impair the health of our people and give rise to various other problems. This has also been accepted by the Hon. Minister but they are embarking upon large industrial programmes merrily such as the iron and steel industry and so on, without due recognition of the priorities and other things.

I would request the Government to postpone these taxation proposals to the next year, rectify the defects in the schemes that are being implemented and draw up a phased programme of priorities. After having done that, if they still find that these taxes are necessary, then they can come up with certain proposals not of the kind that they have now placed before the House but some other by which the consumer and the poor people will not be affected.

With these words, Sir, I think have to welcome the Budget with a qualification because I cannot welcome the taxes and the way in which Government expenditure is going on. But still I feel that the Government, after taking into consideration all the various factors necessary for the progress and the development of the State, have done well. Our Government have been doing well all these years and there is no doubt that it will continue to do so in the future. But we are all here not for the purpose of complimenting each other but to give some constructive suggestions and details so that we may all do better in the course of the next year avoiding huge taxation which is ruinous to the economy of

the country and the poor people, and planning our expenditure on developmental schemes in such a way that it will make the life of our people happier and comfortable.

Thank you, Mr. Chairman.

DR. T. V. SIVANANDAM : Mr. Chairman, Sir, this year's Budget is really a remarkable one in two respects. One is, the Government have listed what all things they are going to do during the Budget year. The other is the number of taxation measures the Government propose to bring in during the year. The Government have taken up many developmental schemes and it is, therefore, necessary for them to find the money required to finance those schemes. But these measures will hit hard the common man. Of course, without any sort of taxation, it will not be possible to get the resources to fulfil our objects. The Government have taxed the motor transport industry very heavily. It is true that the taxes must be according to the mileage done by each bus. We know perfectly well that there is a good amount of gain to the fleet-owners.

3-50 p.m. Secondly, as regards the lorries, they are increasing the tax on them. I for one do not like that goods vehicles should be taxed so much as it is proposed now. We know perfectly well that many of the goods are being transported only by lorries nowadays, because it is very difficult to get wagons at present. Such being the case, if we increase the tax on these goods vehicles the consumers of the goods like cement, iron, etc., which are being carried to different places by lorries, will greatly suffer. These goods vehicles quickly transport goods from one place to another. They will have to increase the charges for carrying goods if there is to be any increase in the tax on them. The cost of transport by goods vehicles will be very high. I do not mind the poor people. They are not going to be hit at all. Nor do I mind the rich people who can afford. As stated by Sri Balasubramanya Ayyar, it is the middle class people who will be hit very badly Of late the railway fares have gone up and goods fares also have gone up. If we go on putting more taxes on goods vehicles, it will not be possible to establish any good concern in the districts. At the same time, it will be difficult for the people to complete projects which they undertake. As an example, I can refer to certain things. In the case of the co-operative housing societies, permits are given to the societies to get cement from Tirunelveli district. For months together we have to wait, even after paying the cost of the cement, to get wagons, and it will be possible for us to get only lorries. If lorry freight is increased. We will have to increase the cost of construction of the houses also. This will affect only the poor people—the low income group people, and the lower middle class people. Hence I am against the tax on goods vehicles. This tax, in my pinion, must be reduced to half. Only the other day, we read in the papers the article of Mr. T. S. Krishna, who happens to be the Managing Director of the T.V.S. & Sons, Limited. He has clearly stated that hereafter

2nd July 1962] [Dr. T. V. Sivanandam]

no honest fleet owner can survive this kind of heavy taxation. At the same time, he says that the poor will be hit very badly and the cost of the consumer goods, which are essential, will go very high. That means to say that whatever be the tax that Government may impose on these fleet-owners, that tax will be compounded and will be heaped on the heads of the middle-men only. By this taxation, it is not the fleet-owners but the poor people that are going to be hit. Though the fleet owners may say or agitate for the good of the common man, yet this tax will be passed on to the middle-men. Therefore, this tax should not be levied. Hence, I request Government to see that some of the taxes that are levied on the lorries and lorry owners are reduced. Instead of spoiling the motor transport industry, it will be better if the Government come forward to reduce the taxation that is already there on these lorries. If this is not done, it is really very hard on the lorry owners, and the people will be hit hard. It will be very difficult for us to go and satisfy the common man and convince him saying that what we have done is right. Hence, I request the Government to go into the matter and put things right.

Sri T. S. Krishna has also stated that by the imposition of this tax, the Government will get an income of Rs. 6 crores per annum. It is surprising to see how the revenue authorities have assessed the revenue only at Rs. 2 crores. There is a vast difference. A person who is in the job—in the motor transport industry for the past several years—and who is running this industry in an excellent manner says that on account of the increase in tax, the total income will come to about Rs. 6 crores per annum. It is really surprising to see the machinery of the Government coming forward to say that only Rs. 2 crores will be the annual income. Hence, I request the Government to reconsider these figures and see what will be the exact income. An experienced person in this line says that Rs. 6 crores can be had, and the Government department says that it is only Rs. 2 crores. On reconsideration if the Government see that Rs. 6 crores can be had, then they can very well reduce some of the taxes on passenger freight, and goods freight may be once and for all abolished.

Coming to the tax on electricity, I absolutely have no objection that users of high tension power for industries are taxed. They are already paying far less. They can very well pay more. But if a tax is levied on electricity for agricultural purposes and domestic purposes, it will cause hardship to the people. We know the story—it is not a story, but it is actually happening in villages In the villages one sees always the pathans of 7 feet height and 200 pounds weight going on bicycles. They go to each and every village. Knowing the persons there, they assist them financially. They give money to them for agricultural operations But when the appointed time comes, they squeeze the money fr m these agriculturists. They not only compound interest, but compound

[Dr. T. V. Sivanandam] [2nd July 1962

the capital also, and squeeze money from these poor people. Just like this, our Government also are doing. We electrified the villages. We wish to see that all the villages are electrified. The villagers have now become used to electricity. They are utilising electricity, and we are also saying that we are supplying electricity at cheap rates. They have taken to pumpset. Agriculture is being carried on with the aid of these pumpsets. After having given all these opportunities to the villagers, and after their having come to use electricity, we are asking them to pay more tax. Nowadays they do not even know the old methods of drawing water. They have to use electricity only for drawing water. Hence, I request the Government to see that at least in the case of use of electricity for pumpsets and demestic purposes, no increase is made. The agriculturists are already finding it difficult to get agricultural labour. Unless agriculture is mechanised, I do not think it will be possible for them to save anything. There will be no increase in production also. Because several industries have sprung up, it is very difficult to get agricultural labour. Even an ordinary skilled or unskilled labourer, if he goes to any industry, is able to get Rs. 100 as pay for every month. He has got to remain there only till he gets confirmed. Afterwards there is no trouble with him. Whether he does the work or not, he is able to get his pay. It is not the case with reference to the agricultural labour. Agricultural labour is very difficult to get in the districts. At times agricultural labour has got to be paid high wages. We have got to be careful to see that as far as possible, mechnisation is resorted to for agricultural operations. As far as posssible, we must see that the taxes that are levied on agriculturists are reduced to the minimum. Unless the agriculturists are given a sort of lenience. I do not think it will be possible
4·00 for us to increase food production. It is really surprising for me
p.m to hear—I do not know whether it is a fact—that agricultural production has increased very much. But as only yesterday one of the Minister replied to a question about the sugar factories, there are hundreds of acres of land which are used for the cultivation of sugarcane. To that extent, food production must have decreased. Even grnting that we are supplying improved seeds and chemical fertilisers, I have my own doubt whether this statement that production has increased a great deal can stand.

Regarding increase of stamp duty, it must be done. There may be even increased earnings from this source. Look at the gamblers who have got money and who are playing with it by purchasing lands and selling them. Therefore, stamp duty may be increased.

With regard to water rates, as stated by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar, fragmentation of holding has already started. Small landholders are in existence. It will be very difficult for them to pay if more tax is levied on them.

2nd July 1962] [Dr. T. V. Sivanandam]

Betting tax is very good. It too can be increased. The cess on sugarcane also affects agriculture. It doe not add much to our revenue. All the same it affects agriculture. What we find nowadays is that the taxes levied affect the poor men, agriculturists and the middle class people. Hence, I request the Government to review the matter again and see that this kind of tax is reduced or once and for all abolished.

Then, Sir, several high schools have been opened in several places. Suddenly one morning we can say that several high schools have come up. Permission has been granted for the opening of new high schools. But are there enough buildings for the purpose? Are there enough equipment? Without looking into all these thngs, permission has been granted for the opening of several high schools. The 'Mudaliar Act' was passed last year for the preservation of playgrounds. Where has it gone? Has it already gone into darkness? Every school must have a playground. I see in some of the cases where permission, has been granted for the opening of a high school, that there is absolutly no playground. Without playgrounds high schools are being opened. Without any equipment high schools are opened. Hence, when the Government come forward with enthusiasm to give permission for the opening of such high schools, it will only be detrimental to the interests of the student population. Not only that. As the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said, there are not enough teachers also. Are we going to get sub-standard teachers to teach to the students in crowded buildings, in narrow, stuffy rooms, without any sort of equipment and without any playground? These are the things that we have got to be very careful about while giving permission for the opening of many high schools. Corresponding with the opening of many high schools, have we opened many colleges also. Have the Government come forward to give university education to everyone who passed the S.S.L.C. examination? Already though there are several colleges, many are not able to get a seat in any of them. Are we going to give such unhappiness to the parents who are not able to find a seat for their boys in any of the colleges? Hence I request colleges must come forward to admit more students. As far as possible, Government must open Government Colleges with all equipment and with proper teachers in every district. For example, take Salem District. There is only one college in Salem. This year permission has been given to Sri Kandaswami Gounder to open a College at Paranathivelur. Government must encourage the philanthropic people to come forward to open several colleges and polytechnics. Especially in Salem District there is only one college. Another college is coming up. North Salem is devoid of any college or polytechnic. There must be at least a Government Arts College at rishnagiri and a polytechnic at Dharmapuri under Government auspices. Unless these college and polytechnics are opened, it will not be possible for the students coming out of the schools to prosecute their studies. Hence

[Dr. T. V. Sivanandam] [2nd July 1962

whenever it is not possible to get any help from the local people, Government must open colleges and polytechnics. At least they must go and help the philanthropic people in the local area and encourage them by giving them matching grant to open colleges. When opening colleges and polytechnics Government must be very careful to see if the necessary teachers and equipment are available. Without the equipment and the teachers it will not be possible to run any college even if one is opened. It will be just like primary health centres where there are no doctor and at times no medicines even after several months of their opening.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : May I request the hon. Member to give me a few instances of primary health centres functioning without doctors and medicines?

DR. T. V. SIVANANDAM : There are several such dispensaries; I am not able to give a catalogue. There are health centres where there were no doctors for several months after their opening. In Coimbatore district itself there are several primary health centres which are without medicines even several months after their opening. Such a thing should not occur at least in the educational field. Whether English or Hindi is going to be the medium of instruction or whether Hindi or English is going to be taught in the fourth standard, moral and religious instruction must be given to the students even in the first standard. We call ourselves a secular State. It does not mean that we are Godless and that we are irreligious. Secular State means a State where we honour and respect every faith and religion. Unless the character and morale of our students even in the first standard are strengthened, any sort of development in our country will not stand firm. That can be done only if moral and religious instruction is given even from the first standard itself. Even in textbooks moral and religious instruction must find a place.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : தலைவரவர்களே! மதசார்பற்ற சர்க்காரில், மதக்கல்வி கொடுக்கவேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் கூறுகிறார். அதைப்பற்றி நம் அமைச்சரவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

DR. T. V. SIVANANDAM : If only moral and religious instruction is given, the morale and character of the people will be all right. Then only our country will advance with the development plants and it will be a beacon light for other people.

Regarding hospitals, there are several philanthropic people who come forward with donations. Government must help them and encourage them. They must give them matching grant at an early date. I know when Sri Ramachandran, I.A.S., was the Collector of Coimbatore, we had the Golden Jubilee celebration of our hospital and we were able to collect one lakh of rupees. It is now three years old. Still the matching grant has not been sanctioned. I hope and trust it will be sanctioned soon. Governors and Ministers who have visited the place said that such an effort

4-10 p.m.

2nd July 1962] [Dr. T. V. Sivanandam]

deserved all encouragements and they also stated that necessary money has been earmarked for the purpose. The construction of this of orthopaedic ward has become an urgent necessary because Coimbatore has grown into a big industrial city and accidents occur too often. I am glad to see from the Budget that a sum of Rs. 2 lakhs has been sanctioned for this purpose. I do welcome this, but the people who have given donations are disappointed to find that even after some years no work has been started by the Government.

Another project for which we have collected donations from the people to the extent of a lakh of rupees is the construction of the maternity ward. The Hon. the Chief Minister came there last month and laid the foundation stone of the block. The people have also promised another lakh of rupees. In these cases, the Government save money to the extent donations are forthcoming from the public. If the Government want to encourage people to contribute more and more towards such beneficial projects, they should start the work early. Then only it will be possible for us to get more and more donations from philanthropically minded people. Therefore, I would request the Government to finish projects for which donations are received, as quickly as possible.

Then, Sir, money was sanctioned for the construction of regional laboratory at Coimbatore long ago, but still the laboratory has not come up. I would request the Government to see that a fillip is given to the authorities concerned and see that the laboratory comes up early.

In respect of the construction of the Hospital under the Employees State Insurance Scheme also, there is delay. The Central Government sanctioned a grant of Rs. 28 lakhs two or three years ago. People have gone round and found a site also but I do not see why the hospital has not yet come up. Probably the delay is due to the difference of opinion regarding the suitablity of the site and unsuitability of the water for hospital purposes. If that is the case, I would request the Government to get a better site for the hospital and begin the work as early as possible. If there is any difficulty in getting the site, the present headquarters hospital might be utilised for the scheme or at least a hundred acres in the Central Jail where you have 300 acres of vacant land might be set apart for this hospital. This site can also be utilised for putting up a Medical College for Coimbatore at a later stage.

Sir, I am sorry the Hon. Minister in charge of Health is not now present. Only yesterday the Hon. Minister, in replying to a question put by the hon. Member Dr. Sreenivasan, said that there was no doctor who received less pay than the doctors working in Government departments. The question was whether there were still doctors in the local bodies getting lesser pay than doctors working in Government departments. I know there are still doctors who belong to the category of Sub-Assistant Surgeons in the local bodies who draw much less pay than the Government doctors. There are still rural medical practitioners who draw less pay than

[Dr. T. V. Sivanandam] [2nd July 1962

Government doctors. Probably the Government are not aware of the existence of these people, because they are not giving the pay straight to the doctors. They are paid by the local bodies. I would request the Hon. Minister to see that the doctors serving in the local bodies are paid the same pay as Government doctors.

I think the Hon. Minister once said that the Doctor's pay must be increased. I welcome this statement. They must be paid amply in order not to be tempted by private practice. What happens now is this. They are allowed limited private practice. People who have private practice, by the time they go to the hospital, are dead tired and exhausted and are not able to be of much service in the hospital as we would expect them to be. Therefore, my plea is that doctors should be paid amply and freed from private practice completely. Now doctors are so tempted by private practice that if they are transferred to another station, they present a quarter sheet of paper applying for leave for which they are eligible and then they resign their job. If this kind of thing goes on, there will be a permanent dearth of doctors for our hospitls. The only solution for this is they should be amply paid.

In this connection, I would also request the Government to upgrade the L.I.Ms. and G.C.I.Ms. and pay them amply because, they are also in charge of hospitals and their responsibilities and work are the same as those of the other doctors. I would, therefore, request that Grade II Assistant Surgeons should be abolished and they should be paid the same scale of pay as the medical graduates. I referred when I spoke last to the difficulties of the final year G.C.I.M. students. They do not know for which examination they should appear. The Government should revive the examinations they had before. The final year students should be examined by a competent authority and they should at least be given a D.M.S. diploma in consultation with the University authorities. The diploma should be recognised and they should be included in any of the schedules of the Indian Medical Council.

Thank you, Mr. Chairman, for giving me so much time to speak on the Budget proposals. You are looking at the clock. I will not take any more of the time of the House. Thank you.

* டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: தலைவர் அவர்களே, இப்போது மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிற வரவு செலவுத் திட்டத்தில், 'கல்வி' தலைப்பில் காணப்படுகின்ற சில நல்ல கூறுகளை நான் மனமார வரவேற்கிறேன். இதுகாறும் 28 ஆயிரம் தொடக்கப் பள்ளிகளை அமைத்திருப்பதும், அவற்றில் 39 லட்சம் மாணவர் களுக்குக் கல்வி பயில்விக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதும் மிகவும் பாராட்டுக்குறிய செய்தி. அதே மாதிரி மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவதற்குள், 6 வயது முதல் 11 வயதிற் குட்பட்ட குழந்தைகள் எல்லோரையும் நம்முடைய மாநிலத்தில் கட்டாய இலவசக் கல்வி பெறுமாறு அரசாங்கத்தினர் செய்து விடுவார்கள் என்பதும் பாராட்டுக்குரிய செய்தியேயாகும். ஆனால் இதுதான் நம்முடைய மாநிலத்தின் இலக்கு போல்

2nd July 1962] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

இங்கே அமைச்சரவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது அவ்வளவு பொருத்தமுடையதா என்பது சிந்திக்கத் தக்கது. உண்மையிலேயே மூன்ருவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவதற்குள் 6 வயதிற்கு மேல், 14 வயதிற்குட்பட்ட எல்லாக் குழந்தைகளேயும் கட்டாயக் கல்வி பெறுமாறு செய்வதுதான் நம்முடைய மாநிலத்தின் முன்னைய இலக்கு. பின்ருல் மாற்றியமைக்கப்பட்ட இலக்கான 6 வயது முதல் 11 வயதிற்கட்பட்ட குழந்தைகளுக்குக் கட்டாயக் கல்வி கொடுத்து விடுவோம் என்பதில் ஓரளவிற்கு திருப்தியடையலாம். ஆனுலும், 14 வயது வரையிலும் முழுதும் கொடுக்க முடியவில்லே என்பதில் எனக்குச் சிறிது அதிருப்தியிருக்கிறது.

பொதுவாக, இந்த ஆண்டில் 192 உயர்நிலேப் பள்ளிகள் திறக்கப்பட இருப்பதாக அறிக்கை கூறுகிறது. டாக்டர் சிவானந்தம் 'இந்த மாதிரியான உயர் நிலேப்பள்ளிகள் எல்லாம் சில குறைகளோடு திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன' என்று வருத்தம் தெரிவித்தார். நாளடைவில் இந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள், அவை பெற வேண்டிய வசதிகளேப் பெறும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில்தான் அரசாங்கம் இசைவு தந்திருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். ஆனதிஞல் திறக்கப்பட்ட 192 பள்ளிகளேயும், அதற்கு மேற்பட்ட பள்ளிகள் சிலவற்றையும்கூட நான் வரவேற்கவே செய்கிறேன். ஏதோ விளேயாடுவதற்கு இடமில்லே, வேறு சில வசதிகள் இல்லே என்ற காரணத்திற்காக, திறக்கப்பட வேண்டிய பள்ளிகளேத் திறக்க அனுமதிக்காமல் இருப்பதைவிட, திறக்க அனுமதி தந்திருப்பதற்காக நான் உண்மையிலேயே அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனுல் அதே நேரத்தில், என்னென்ன கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமோ, அவற்றை அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகள் முடிவதற்குள்ளாக அந்தப் பள்ளிகளெல்லாம் எய்துமாறு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது என்பதை அது உணரும் என்பதோடு, அதை நினேவூட்டவும் விரும்புகிறேன்.

அது நிற்க, மூன்ருவது ஐந்தாண்டுத்திட்ட காலத்தில் நம்முடைய மாநிலத்தில் நாம் பெருமையாக இரண்டு செய்திகளேப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டோம். ஒன்று, இந்த மாநித்தில் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் இலவசக் கல்வி, காசில்லாத கல்வி, 1 முதல் 10-வது வகுப்பு வரையில் கொடுத்து விடுவோம் என்பது. இன்னென்று, இந்த மூன்ருவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவதற்குள்ளாக 1 கோடியே 60 லட்சம் ரூபாய் செலவில் 200 உயர் நிலேப் பள்ளிகளே, மேல் உயர் நிலேப்பள்ளிகளாக மாற்றி விடுவோம் என்று பெருமையடித்துக் கொண்டோம். இந்த இரண்டும் நம்முடைய மாநிலத்தில் மூன்ருவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினுடைய பெருமைக்கும், சிறப்பிற்கும் உரிய செய்திகள் என்று சென்ற ஆண்டு வரையில் சொல்லப்பட்டு வந்தன. ஆனல் இந்த ஆண்டிலோ, இந்தப் புதிய, திறக்கப்பட வேண்டிய மேல் உயர்நிலேப் பள்ளிகள் (Higher Secondary Schools) என் திறக்கப்படாமல், திடீரென கை நெகிழவிட்டுவிடப்பட்டது என்று புலப்படவில்லே.

4-20 p.m.

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [2nd July 1962

இவ்வாண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஏறத்தாழ 77 லட்ச ரூபாய் உயர்நிலைக் கல்விக்காக (Secondary Education) ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இந்தத் தொகையில் ரூபாய் 1,500 தான் ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி தருவதற்காக, அதாவது மேல் உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் பயில்விக்கத் தகுதி பெறுவதற்கு பயிற்சி பெற, ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது மிக மிகக் குறைந்த தொகை என்பது எடுத்துரைக்கத் தக்கதொன்றாகும். சென்ற ஆண்டில் ரூபாய் 42 ஆயிரம் இதற்காக ஒதுக்கி வைத்திருந்தோம். பல்கலைக் கழகத்தில் அதற்குரிய பட்டம் (Diploma) வாங்குவதற்கான பயிற்சிக்கு அவர்களை அனுப்ப, அந்த வகையில் நாம் ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். ஆனால் திடீரென இப்போது அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டிய பயிற்சி கொடுக்கப்படவில்லை என்பதும், மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் திறக்கப்பட வேண்டியவை திறக்கப்படவில்லை என்பதும், சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றன.

(Deputy Chairman in the Chair.)

இதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறபோது, துணைத் தலைவரவர்கள் அறிவார்கள். அதை நான் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். நம்முடைய மாநிலத்தில் பொதுவாகப் பட்டப் படிப்பு முடிவதற்குள்ளாக 14 ஆண்டு கல்வி இருப்பதா, அல்லது 15 ஆண்டு கல்வி இருப்பதா என்பது வாதத்திற்குரிய செய்தியாக, ஐந்து, ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வரையில் இருந்தது. பதினைந்து ஆண்டுகள் என்று இருந்தது ஆராயப்பட்டு, ஐந்து, ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு முடிவுசெய்யப்பட்டு விட்டது. ஒருவர் பட்டம் பெறுவதற்கு முன்னால், 14 ஆண்டு படிப்பு பெறுவதா அல்லது 15 ஆண்டு படிப்பு பெறுவதா என்ற செய்தி வாதத்துக்குரியதாக இருந்த காலம் உண்டு. அது 1954, 1955-ஓடு முடிந்தது. 1955-56-ல் நம்முடைய இரண்டு சட்ட சபைகளும் சேர்ந்து கூட்டுக்குழு ஒன்றைக் கூட்டி, நாம் 14 ஆண்டு படிப்பாக அதனை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டன. இதற்குக் காரணம் வரலாற்றுக் கண் கொண்டு பார்த்தால் விளங்கும்.

உயர்நிலைக் கல்விக் குழு (Secondary Education Commission) என்பது இந்திய அரசாங்க அமைப்பு. அதன் தலைவராக டாக்டர் லட்சுமணசாமி முதலியார் இருந்து, அந்தக் குழு 1952-53-ல் சிபார்சு செய்த முடிவுகள் நமக்குத் தெரியும். அதன்படி தொடக்க நிலைக் கல்வியானது 4 அல்லது 5 ஆண்டுகள் இருக்கலாம் என்பதாகும். நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகள் இருக்கலாம் என்று கூறப்பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அந்தக் குழு யாது காரணத்தினாலோ நான்குதான் என்றோ, ஐந்துதான் என்றோ திண்ணமாக முடிவு செய்ய வேண்டியதை முடிவு செய்யாமல், அந்தந்த மாநிலத்தின் பொறுப்புக்கு விட்டுக்கொடுத்து விட்டது என்பது நாம் சிந்தையில் வைக்கவேண்டிய செய்தியாகும். அப்படி

2nd July 1962] *[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]*

நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டு தொடக்க நிலைக் கல்வி, பிற்பாடு மூன்று ஆண்டுகள் இடைநிலைக் கல்வி (Middle School Education) என்று வரையறுக்கப்பட்டது. ஆக ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு உயர்நிலைக்கல்வி என்பது, அதற்கு முன்னால் நம்முடைய மாநிலத்தில் மூன்று ஆண்டுகளாக இருந்தது. மேல் உயர்நிலைக் கல்வி (Higher Secondary Education) என்று மாற்றப்பட்டு நான்கு ஆண்டுக் கல்வியாக இருக்கவேண்டுமென்பது அந்தக் குழூஉவின் சிபார்சினால் கிடைப்பது. கமிஷன் என்பதைக் 'குழூஉ' என்றும், கமிட்டி என்பதைக் 'குழு' என்றும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 'University Commission', 'Secondary Education Committee' என்பதில் 'Commission'- -க்கும் 'Committee'- -க்கும் ஆங்கிலத்தில் பேதம் இருக்கிறது. கமிஷன் என்பதை அளபெடை கொடுத்துக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அந்த Secondary Education Commission செய்த சிபார்சுகளை அரசாங்கம் கவனிக்க முற்பட்டது. நம்முடைய அரசாங்கம் இந்தக் குழூஉவின் சிபார்சுகளை ஆராய்ந்து நிறைவேற்ற ஒரு தனிக் குழு (Committee) அமைத்தது. அந்தக் கமிட்டி 'Secondary Education Reform Committee' என்று பெயர் பெற்றது. அந்தக் குழுவிற்கும் டாக்டர் ஏ. லக்ஷ்மண சாமி முதலியார் அவர்களே தலைவராக அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டார். அந்தக் குழுவில் கல்வித் துறை இயக்குனர் திரு. சுந்தரவடிவேலு, சைதாப்பேட்டை ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிக் கல்லூரி முதல்வர், தென்னிந்திய ஆசிரியர் சங்கத் தலைவர் திரு. எஸ். நடராஜன் அல்லது திரு. டி. பி. சீனுவாசவரதன், ஆக நான்கு பேர்கள் இருந்து, 'Secondary Education Committee' செய்த சிபார்சுகளை எவ்வாறு நிறைவேற்றுவது என்று ஆராய்ந்து அவர்கள் சொல்லிய முடிவுகளை அரசாங்கம் பரிசீலித்தது. அப்படிப் பரிசீலனை செய்யப்பட்ட செய்திகள் White Paper on Education, Memorandum No. II என்பதில் காணப்படுகின்றன. அந்த வெள்ளைச் செய்தித்தாள் அறிக்கை நம்முடைய சட்டசபையில் 1956 மார்ச்சு மாதம் திரு. சுப்பிரமணியம் கையெழுத்தோடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது:

'The proposals formulated by Government proved acceptable to the Chairman of the Committee. The Director of Public Instruction also agreed that his objections were met. Later, these proposals were explained to the Central Advisory Board of Education, New Delhi, at its last meeting held in January 1956. It was ascertained that they were in line with ideas in other States and, if decided upon, they will have the approval of the Government of India.'

எனவே அந்தக் குழு செய்த சிபார்சுகளை அரசாங்கம் ஆராய்ந்து, கல்வித் துறை இயக்குனருக்கும், துணை வேந்தருக்கும் இருந்த அபிப்பிராய பேதங்களை நிரவி ஒரு முடிவுக்கு வந்தது எனவும், மேல் சட்டசபையும், கீழ் சட்டசபையும் சேர்ந்து ஒரு குழுவினைப் பிறகு அமைத்தன என்பதும் அந்தக் குழுவின் சிபார்சுகள் அனைத்தும் அரசாங்கத்துக்கு இணக்கம் என்பதும் தெரிய

வருகின்றன. அரசாங்க இசைவு பெற்ற பிற்பாடு எவ்வாறு திரு. சுப்சமணியம் அதைத் தெரிவித்திருக்கிருர் என்பதையும் நான் மேற்கொண்டு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

4-30 p.m. அதாவது நம் மாநிலத்தில் 1 முதல் 8 வகுப்பு வரை என இருந்தவற்றை 1 முதல் 7 வகுப்புகள் என்று மாற்றிஞர்கள்—Standards I to VII என்று மாற்றியதுடன் மட்டும் இந்த சீரமைப்பு நிற்கவில்லே. உண்மையில் ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கும் கற்பிக்கப்பட்ட பாடங்கள் வலுவாக்கப்பட்டன. எனவே 8 ஆண்டுகளில் கிடைக்க வேண்டிய அந்தத் தொடக்க நிலேக்கல்வி என்று கூறப்படுவதை 7 ஆண்டுகளுக்குள் பெறுமாறு செய்வதற்கு வேண்டிய அளவு வன்மையுடையதாகப் பாடத் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் அறிவேன்; இன்னும் பல அறிஞர்களும் அறிவார்கள். எனவே ஏதோ எட்டு ஆண்டுக் கல்வியை ஏழு ஆண்டுகளாக்கி விட்டார்கள் என்பதால் தரம் அல்லது திறம் குறைந்துவிட்டது என்பது இல்லவே இல்லே. தரத்தையும், திறத்தையும் குறைக்காமல் பாதுகாத்துக் கொண்டு எட்டு ஆண்டுகளில் பெற்று வந்ததை ஏழு ஆண்டுகளில் பெறுமாறு செய்திருக்கின்ரேும். எவ்வாறு என்ருல் தொடக்க நிலேப் பள்ளிக்கூடங்களில் 200 வேலே நாட்களாக இருந்தவற்றை 220 நாட்களாக மாற்றி, அதில் கணக்குப் போட்டு ஏழு ஆண்டுகளுக்கு என்ன ஆகுமோ எனப் பார்த்து முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதை யெல்லாம் மனதில் கொண்டு இந்த வெள்ளே அறிக்கை பேசுகிறது என்று நினேக்கிறேன்.

'Is this suggestion feasible? The Director of Public Instruction agrees that it is. There are no insuperable technical difficulties. The conclusion was thus reached that Secondary Education should be reorganised as proposed by the Commission and endorsed by the Committee, in New Standards VIII to XI; and as corollary thereto, Elementary Education should be reorganised as an integrated course of seven years instead of eight, in New Standards I to VII.'

இம்மாதிரி இந்த வெள்ளே அறிக்கை கூறுகிறது. இந்த வெள்ளே அறிக்கையை நம்முடைய அரசாங்கம் இரண்டு சட்ட சபைகள் முன்னுலேயும் 1956-ல் விவாதத்துக்கு வைத்தது. அது இந்த மன்றத்திலும் சட்ட சபையிலும் ஆராயப்பட்டிருக்கின்றது. அப்போது கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. சி. சுப்ரமணியம் கூறிய ஒன்றை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

'After considering the entire aspect of the matter, after consulting the Education Department, after consulting the Vice-Chancellor, and after consulting the other expert also, my advice is, 'Let us have a higher standard in secondary schools and for that purpose four-year schooling is necessary in that atmosphere.'

அப்படியானல் உயர்நிலேப் பள்ளிகளில் மூன்று ஆண்டு படிப்புக்குப் பின், மேல் உயர் நிலே பள்ளிப் படிப்பு நான்கு ஆண்டுகளாக்கப் பட வேண்டும் என்பது இவ்வாறு கூறப்பட்டது. அன்று அசெம்பிளியிலும், கவுன்சிலிலும் அறிஞர்கள் சிலரைக் கொண்டு

2nd July 1962] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

இரண்டு திட்டத்தையும் ஆராயுமாறு இந்த அசெம்பிளியும் கவுன்சிலும் பணித்தன. அவர்கள் யாவராக இருந்தார்கள் என்று நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன். திரு. டாக்டர் ஏ. லட்சுமணசுவாமி முதலியார், திருமதி எஸ். மஞ்சு பாஷிணி, திரு. வி. கே. ராமசாமி முதலியார், திரு. பி. கே. ராஜா சிதம்பரம், திரு. டி. எம். நாராயணசாமி பிள்ளை, திரு. பி. ராமமூர்த்தி, திரு. டி. புருசோத்தம், திரு. என். ராமகிருஷ்ண அய்யர், திரு. வி. ஆர். ரங்கநாதன், திரு. எஸ். சுவயம்பிரகாசம், திரு. கோபால மேனன்—முன் இருந்தார்—அவர் மாநிலம் பிரிந்த பிறகு இந்தக் கூட்டங்களுக்கு வரவில்லை. இந்தக் கமிட்டி கொடுத்த அறிக்கையிலும் "நாங்கள் முழுமனதாக இந்தப் பரிந்துரைகளைச் செய்திருக்கிறோம்" என்று அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். "Our recommendations are unanimous and none of us has any separate minute to add." டிசம்பர் 1956, 10-ம் தேதி அவர்கள் அளித்த அறிக்கை கூறுவது என்னவென்றால் தொடக்க நிலைக் கல்வி முன்னால் எட்டு ஆண்டுகளாக இருந்தது, ஏழு ஆண்டுகளாக உருவாக்கப்பட்டு, திறமையுடையதாகச் செய்யப்பட்டுவிடும், செய்யப்படவேண்டும்; அதனைத் தொடர்ந்து IV Form என்று முன்னாலே இருந்து—இப்போது VIII Standard ; VI Form என்று முன்னாலே இருந்தது X Standard ஆகி 11-வது வகுப்பும் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்பது சிபாரிசு. அது மாத்திரமன்று. இந்த மேல் உயர் நிலைப் பள்ளிகள் என்று வருகின்றனவே இவை அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாக மூன்றும் திட்டம் முடிவதற்குள், நம் மாநிலத்தில் 100-க்கு 50 விழுக்காடு இணைத்து நிறைவேற்றப் படவேண்டும் என்பது சிபாரிசு—முழுமனதான சிபாரிசு. என்ன செய்திருக்கிறோம்? ஒரு மேல் உயர் நிலைப் பள்ளிக்கூடம் இதுவரை ஏற்படவில்லை. நாம் இருப்பது மூன்றும் திட்டத்தில் இரண்டாவது ஆண்டு. இந்த இரண்டாவது ஆண்டில் ஏதாவது ஒரு மேல் உயர்நிலைப் பள்ளி ஆக்குவதற்குத் திட்டம் கண்டிருக்கிறோமா என்பது என்னுடைய கேள்வி. பல்கலைக் கழக துணைவேந்தரும் கல்வியியக்குனரும் பிற பேரறிஞர்களும் உரையாடி முடிவு கண்டார்கள். Central Advisory Board of Education ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி மற்ற மாநிலங்களிலும் செய்வோம் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். பிற மாநிலங்களில் இந்தியா தேசத்தில் மொத்தத்தில் இரண்டாம் திட்டம் முடிவதற்குள்ளாக 3,100-க்கு மேற்பட்ட மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாம் இதுகாறும் கைகட்டி இருந்திருக்கிறோம். மேல் உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றுகூட நிறுவ முற்படவில்லை. ஆனால் திட்டம் செய்திருந்தோம். மூன்றும் திட்டம் முடிவதற்குள் 200 மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் நிறுவ, திட்டம் வரையறை செய்து அதற்காக ஒரு கோடி 60 லட்சம் ரூபாய் இந்திய கவர்ன்மெண்டிலும் பெறுவோம் என்று நம் திட்ட வரைவு சொல்லுகிறது. பிற மாநிலங்களிலுள்ள மக்களெல்லாம் மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பால் பயன் பெற்று விட்டார்கள். இந்திய அரசாங்கமும் மேல் உயர்நிலைப் பள்ளி நிறுவுவதற்காக இரு பெரிய மானியங்கள் வழங்கிற்று. அந்த இரண்டு வித மானி

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [2nd July 1962

யங்களையும் நாம் மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடம் அமைக்காததால் இழந்து விட்டோம். இப்படியே தூங்கிக் கொண்டிருந்தால், இந்த மூன்றும் திட்டத்தில்கூட நாம் பெற வேண்டிய மானியத்தைப் பெறுவோமா என்பது ஐயத்திற்கு இடமுள்ள செய்தியாக இருக்கிறது. நான் ஒன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த Legislature Committee—White paper on Education என்று இருக்கிறதே இது சிபாரிசு மாத்திரமா என்பது கேள்வி. இல்லவே இல்லை. இதை நான் சொல்லவில்லை. இவற்றைப் பற்றிப் பேசிய கல்வி-நிதி அமைச்சராக இருந்த திரு. சி. சுப்பிரமணியம் சொல்லி இருக்கிறார். இந்தக் கமிட்டியை நிறுவியபோது 1956-ல் அவர் சொல்லியதை நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன்.

"It is not the intention of Government that this Committee should submit another report and that report should be scrutinised. The intention is that we will all sit together and take decisions for which I will take full responsibility. Therefore, I would request Hon. Members to view that from that point of view and assist me as far as possible to come to correct decisions."

"இந்தக் கமிட்டியுடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களுடன், நானும் உட்கார்ந்து கொண்டு, உடனுக்குடன் முடிவுகள் எடுத்துக் கொள்வேன்" என்று வாக்கு தந்திருக்கிறார் இதே மேடையில், இதே சபையில் "We will all sit together and take decisions for which I will take full responsibility." என்று சொல்லியிருக்கிறார். Legislature Committee என்று கூறப்படும் இந்தச் சட்ட சபைகள் குழு செய்த சிபாரிசுகள் அரசாங்கத்தால் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டு, நிறைவேற்றிவைக்கப்பட்ட வேண்டும் என்பது தெரிய வரும் Legislature Committee on Education என்பது ஒன்று இப்போது இருந்து கொண்டிருக்கிறதல்லவா? அது இன்னும் கூடவில்லை. இரண்டு சட்ட சபைகளின் எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் அதில் இடம் உண்டு; கல்வி நிபுணர்களையும் அதிலே சேர்த்திருக்கிறது தலைவருக்கும் தெரியும். இச் சட்ட மன்றத்தில் 1956-ல் இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி விவாதிக்கத் தலைப்பட்ட போது Sir மகம்மது உஸ்மான் அவர்களால், இது போன்ற ஆலோசனை கமிட்டி நிறுவ வேண்டும் என்றும், இவ்வாறு பொது மக்கள் என்ன கருதுகிறார்கள் என அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் தெரிவிக்கப்பட, அதற்கு ஏற்ப கமிட்டி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஏதாவது புது விதத் திட்டம் செயற்பட வைப்பதாக இருந்தால், இந்தக் கமிட்டியைக் கேட்பது வழக்கம். ஏதாவது திட்டத்தை விட்டுவிடுவதாக இருந்தாலும், அதே மாதிரி கேட்கும் வழக்கமும் உண்டு. ஆனால் ஏன் இந்த புது 11-வது வகுப்பு 1962-63-ல் திறக்க வேண்டியதைத் திறக்காமல் கை நெகிழவிட்ட போது இந்தக் குழுவைக் கேட்கவில்லை என்பது என் கேள்வி. இக் குழுவில் எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் சில கல்வி அறிஞர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் ஒரு வார்த்தை கலந்து கொண்டு, "புது 11-வது வகுப்பு 1961-62-ல் நிறுவ முன் வரப்போவதில்லை

என்று கருதுகிறோம். உங்கள் கருத்து என்ன?" என்று கேட்டிருக்கக்கூடாதா? அரசாங்கம் முடிவு எடுத்திருப்பதாயிருந்தாலும் ஆலோசனை கூறுவதற்கு அங்கத்தினர்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. அந்த உரிமை பெற ஏன் வாய்ப்பில்லாமல் போய் விட்டது? அதேமாதிரி திடீரென்று மாணவர்கள் எல்லாம் 1962-ல் மார்ச் மாதம் முதல் புதிய பத்தாவது வகுப்பு தேறி விட்டுப் புதிய பதினோராவது வகுப்5க்குப் போகும்போது எந்தப் பள்ளிக்குப்போவது என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது, இல்லை, நீங்கள் எல்லாம் பள்ளியைவிட்டுவிட்டதும் கல்லூரியில் புகுமுக வகுப்பில்தான் இடம். அங்குப்போய் முட்டவேண்டும். இடம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அங்கேதான் போகவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். 4-40 p.m.

DEPUTY CHAIRMAN: அந்தக் கமிட்டி இப்போது இருக்கிறதா? அமைக்கப்பட்டு விட்டதா?

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: That is yet to be reconstituted. நான் சொல்வது டிசம்பர் மாதத்தில் திரு. சுப்ரமணியம் அவர்கள் எங்களைக் கலக்காமல் ஒரு அறிக்கையை விட்டுப் போய்விட்டார்.

"This question of introduction of the 11th Standard is deferred since the matter requires re-thinking"

என்பதாகச் சொல்லி அவர் அறிக்கை விட்டார். இப்போதுள்ள புதிய மந்திரி அவர்கள்தான் அதைச் செய்தார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை.

திரு. ஓ. பி. ராமசாமி செட்டியார்: ரெஸ்பான்ஸிபிலிட்டியை நானே எடுத்துக்கொள்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: There it is stated, "I take full responsibility for implementing the decisions"; I believe it is not for withholding them.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: He took the responsibility for not implementing them (laughter).

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: அதனால் ஐந்தாண்டுக்கு ஒரு முறை திரும்பத் திரும்ப நாம் முடிவுசெய்த செய்தியைச் செயல் படுத்தாமல் செயல் படுத்தவேண்டிய பொறுப்புள்ளவர்கள் செய்யாமல் விட்டுவிட்டது எவ்வளவு வருந்தத் தக்க செய்தி! பள்ளிக் குழந்தைகள் பற்றி எப்படிக் கேட்கப்படுவார்கள்? 1962-ல் பாஸ் செய்த பிள்ளையா 1960-ல் பாஸ் செய்த பிள்ளையா என்று அவர்களிடையே ஜாதி உருவாகிறது. ஜாதி வேண்டாமென்று சொல்கிற நேரத்தில் அடிக்கடி பல்வேறு ஜாதிகள் செய்வதற்கு எதற்கு அரசாங்கம் இடம் தரவேண்டும்? அரசாங்கம் இன்னும் முடிவுக்கு வரவில்லை. ஜூன் எட்டு, ஒன்பது தேதியுள்ள செய்தித்தாள்களில் வந்தது உண்மையானால், இப்போதுள்ள கல்வி அமைச்சர்

அவர்கள் திரும்பவும் சிந்தித்து செயலாற்றுவார்கள் என்பது தெரிகிறது. இருந்தாலும்கூட நாம் செயல்படுத்திவிட்டு அதற்குப் பிறகு செய்தது சரியா இல்லையா என்று பார்த்திருக்கவேண்டும். 1962-63-ன் படிப்பு பதினோராவது வகுப்பா, பத்தாவது வகுப்பா என்பதை ஒரு ஆண்டுக்கு முன்னராவது அறிவித்திருக்க வேண்டும். கல்லூரிக்குச் செல்லும்போது கல்லூரிப் புகுமுக வகுப்புக்குச் செல்வதா அல்லது மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச் செல்வதா என்று மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் திகைக்கும் நிலையில் வைத்திருப்பது கூடாது. பதினான்கு ஆண்டா, பதினைந்து ஆண்டா பட்டப்படிப்புக்கு முன் பெற வேண்டுமென்பதை எல்லா மாநிலங்களிடையிலும் முழுமனதான கருத்து இன்று இல்லை. அமெரிக்காவிலுள்ள பிள்ளைகள் 16 ஆண்டு படிக்கிறார்கள்; அத்தனை ஆண்டுகள் இங்கு வேண்டும் என்றால் அங்குள்ள சீதோஷ்ண நிலை, வரலாற்று நிலை வேறுபாடுடையன என்பதைக் கருத வேண்டும். இங்கிலாந்தில் பிற்பகல் முழுவதிலும் மாணவர்கள் விளையாடுகிறார்கள். அந்த நேரத்தில் அவர்களை அறைகளில் காணமுடியாது. The whole of the afternoons they are free to go to the play-fields. எல்லோரும் ஓடி விடுகிறார்கள். அரை நாள்தான் படிப்பு. பதினாறு ஆண்டுகள் அமெரிக்காவில் படிக்கிறார்கள். ருஷ்யாவில் பதினாறு ஆண்டுகள் பட்டம்பெறப் படிக்கிறார்கள். ருஷ்யாவில் பதினாறு ஆண்டுகள் அதனால் ஏன் இந்தியா தேசத்தில் பதினாறு ஆண்டுகள் படிக்கக்கூடாது, இல்லாவிட்டால் பதினைந்து ஆண்டாவது படிக்கக்கூடாதா என்று புதிதாக முளைத்திருக்கிற கேள்வி வருந்தத் தக்கக் கேள்வி. நம்முடைய நாடு வெப்ப மண்டல நாடு (tropical zone). டாக்டர் சிவானந்தம் அவர்கள் இதை ஒப்புக்கொள்வார்கள். வெப்ப மண்டலத்தில் மக்கள் உடல் வளர்ச்சி அதிகம் பெறுவது போல மன வளர்ச்சியும் அதிகம் பெறுகிறார்கள், என்று உள நூலோர் சொல்கிறார்கள். உடல் வளர்ச்சியும் மனவளர்ச்சியும் அதிகமாக இருக்கும்போது ஏன் இங்கு காலத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டும்? "Marriage Age" திருமணத்திற்கான வயது முதலியவற்றை மேல்நாடுகளிற் போல் நாம் கடைப்பிடிக்கத் தயாராக இருக்கிறோமா? நம்முடைய சூழ்நிலை வேறு, அவர்களுடைய சூழ்நிலை வேறு அமெரிக்கா போல, இங்கிலாந்து போல, ருஷ்யா போல நாமும் அவ்வாறு மாறவேண்டுமென்று நினைப்பது எவ்வளவு பொருந்தும் என்று சிந்திக்க வேண்டிய பொறுப்பு நம் எல்லோருக்கும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்கும் இருக்கிறது என்று நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். தேசத்துக்குத் தக்க ஆசாரம் என்பார்கள். நம்முடைய தேசத்திற்கேற்ற படிப்பு ஏன் செய்யக் கூடாது? படிப்பு பதினான்கு ஆண்டுகளா, பதினாறு ஆண்டுகளா என்று முடிவு செய்ய வேண்டிய காலம் கடந்துவிட்டது. 1955-56-ல் முடிவு எடுத்ததுமே, Legislature Committee on Education கொடுத்த அறிக்கையிலேயே முடிந்துவிட்டது. மீண்டும் அதுபற்றிக் கிளறிவிடப்பட்டது ஏன் என்று எனக்குப் புலப்படவில்லை. தேன்கூட்டைச் சிதைப்பதைப்போல ஏன் இதனை

2nd July 1962] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

இப்பொழுது சிதைக்க வேண்டும்? இதையெல்லாம் அரசாங்கம் நன்கு சிந்தித்துச் செயல்படுத்தவேண்டுமென்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* **திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்** : உப தலைவர் அவர்களே, இப்போது 1962-63-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையின்மீது என்னுடைய சில ஆட்சேபணைகளையும் சில அபிப்ராயங்களையும் சொல்ல முன் வந்திருக்கிறேன். பொதுவாக மழை பெய்வது நின்றுவிட்டாலும்கூட இந்த மாதத்தில் வரிபோடுவது நிற்கவில்லை, பத்து வருஷங்களாக. அதாவது கடன் வாங்குவது, வரிபோடுவது இரண்டுதான் இந்த மாதத்தில் சட்டசபையினுடைய வேலை சென்ற வருஷம் இந்த நிதி அறிக்கையைக் கொண்டுவரும்போது பழைய நிதி மந்திரி சுப்ரமணியம் அவர்கள் இருந்தார்கள். மொத்தமாகக் கடன் வாங்கி வைத்துவிட்டு அவர் போய்விட்டார். எல்லா வேலையும் சேர்த்து நம்முடைய அன்பான நிதி மந்திரி வந்திருக்கிறாரே அவர் தலையில் வந்துவிட்டது. அப்பொழுதே நான் சொன்னேன். வரி போடுவதற்கு பதில் கடன் வாங்குகிறார்கள். இரண்டும் செலவுதான். இதைப் போடும்போது பின்னால் வருகிறவர்களுக்கு ஏன் தொந்தரவு வைக்கிறார்கள்? பழைய மந்திரியே இதில் இப்போது வந்து மாட்டிக்கொண்டார். அவரும் பார்த்தார், எப்படி எப்படி எல்லாமோ பார்த்து எதில் போட்டால் எப்படியிருக்குமென்று பார்த்து நுழைப்பதுபோல் பஸ்ஸில் போட்டார். இது ஏழை எளியவர்களைத்தான் பாதிக்கும். என்னைப்போன்றவர்களை அல்ல. நான் காரில் போகிறேன். ஏழைகளின் தலையில்தான் இது போகப்போகிறது. பஸ் வருமானத்தில் வாங்கமுடியாது. வரிபோடுவது இருக்கிறதே, வருமானத்திலிருந்து அதை வாங்கும் சக்தி இருக்கவேண்டும். இதை பஸ் சொந்தக்காரர்கள் கொடுக்கப்போவதில்லை. அவர்கள் எல்லாம் புரோக்கர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்தவரி பணக்காரனுக்குப் போகாது, "நாங்கள் போடுகிற வரி ஏழைகளுக்கு அல்ல, பணக்காரர்களுக்குத்தான்" என்று மந்திரிகள் பேசுகிறார்கள் வெளியே, ஆனால் வியாபாரிகள் எல்லாம் கவர்ன்மெண்டுக்கு புரோக்கராக இருந்து வரி வாங்கி கொடுக்கிறவர்கள். அதற்குத்தான் எங்களை—வியாபாரிகளை வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு ரூபாய் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்றால், ஒன்னே கால் ரூபாய் மக்களிடமிருந்து வாங்கி கால் ரூபாயை எடுத்துக்கொண்டுதான் மீதியைக் கொடுப்பார்கள். அது வியாபாரிகளுக்கு லாபம். பஸ்காரர்களுக்கு இப்போதே ரொம்ப லாபம் வருகிறது. நூற்றுக்கு ஆயிரம் பர்செண்ட் என்றுகூட சொல்லலாம். அவ்வளவு வருகிறது. அது எப்படி வருகிறது என்று சொல்லட்டுமா? சாமான்கள் வாங்காமலேயே, வாங்கிய மாதிரி ரசீதுகளை வருமான வரி அதிகாரிகளுக்குக் காண்பிக்கிறார்கள். ஆக, பஸ் போக்கு வரத்து வண்டிகளுக்கு வரி அதிகரித்திருப்பது, பஸ் முதலாளிகளைப் பாதிக்கப் போவதில்லை. இதெல்லாம் ஏழை மக்களுக்குத்தான் போய்ச்சேரும்.

[திரு. எ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [2nd July 1962

4-50 p.m. அடுத்தபடியாக, மின்சாரம் இருக்கிறதே, அதில் கைவைத்தால் மனிதனைச் சாகடித்து விடும். அதைப்போல இப்போது விதித்திருக்கிற மின்சார வரி மின்சாரம் வைத்துக் கொண்டாலே விவசாயிகளைச் சாக அடித்துவிடும். இங்கே நாம் ஆடம்பரமாக யாரோ கட்டி வைத்திருக்கிற இடத்தில் இருந்து விட்டுப் போகிறோம். இந்த வரி விதிப்பின் கஷ்டம் நமக்குத் தெரியாது. குறிப்பாக புஞ்செய் நிலத்தில் நஞ்சைச் சாகுபடி செய்கிற விவசாயிகளைத்தான் இந்த மின்சார உபயோகத்தின் மீது போடப்படும் வரி விதிப்பு பாதிக்கும். ஒரு நாள் மழை பெய்ய வில்லை என்றாலும், அந்த விவசாயி மின்சாரம் எடுத்துக் கொள்ளுவான். ஒரு வருடத்தில் 365 நாட்களில் 300 நாள் மின்சாரம் எடுத்துக் கொள்ளுவான். ஆகையால் இந்த வரிகளை எல்லாம் போடும் போது அவர்களைப் பாதிக்காமல் இருக்க வேண்டும். விவசாயச் செலவு சாதாரணமாகவே அதிகமாக ஆகிறது. விவசாயக் கூலிகளுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டு ரூபாய் கூலி கொடுத்து சாப்பாடு போட வேண்டியிருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகு, விவசாயத்துக்குக் கூலிகள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. அபிவிருத்தி வேலைகள் என்று இந்த யூனியன்களில் வேலைக்காகக் கூலிகள் சென்று விடுகிறார்கள். மண்ணை எடுத்துக் கொட்டிவிட்டு, நாளொன்றுக்கு ரூபாய் மூன்று கூலி வாங்குகிறார்கள். அந்த வேலை அவர்களுக்கு லாபமாக இருக்கிறது. அதனால் விவசாயத்துக்குக் கூலிகள் கிடைப்பதில்லை. அறுப்பு அறுக்கிறபோது வேண்டுமானால் சாப்பாடு போட்டு, கூலி கொடுக்கலாம். ஆனால் விதை விதைக்கிற வேலைக்கும் சாப்பாடு போட்டு, கூலி கொடுக்க வேண்டு மென்று கேட்கிறார்கள். விவசாயம் செய்கிறவர்கள் அதிகம் பேர் இந்த சபையில் இருக்கிறோம். இதையெல்லாம் நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். கட்சிக்கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக எந்த வரியைப் போட்டாலும் தலையாட்டினால் போதாது. தாராளமாக மனம் விட்டுப் பேச வேண்டும்; பேசினால்தான் விவகாரம் தீரும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஸ்டாம்பு கட்டண விகிதத்தை உயர்த்தியிருப்பது. அந்த வரி நன்றாகப் போடலாம். ஆனால் அதனால் லாபம் வராது. ஏனென்றால், கட்டணம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க சொத்தின் மதிப்பைக் குறைத்து எழுதுகிறார்கள். பழமையாக வந்த மூன்று ரூபாய் கட்டணமும் கூட போய் விடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்.

நஞ்சைத் தீர்வையைப் பற்றி நான் சொல்ல விரும்புவது, முன்பு இருந்த தீர்வையில் செஸ் வரி என்று ஜில்லா போர்டு, தாலுக்கா போர்டு இருக்கிறபோது 7½ அணா ஆக்கி விட்டார்கள். இந்த பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் வந்த பிற்பாடு 30 ந.பை., 35 ந.பை. கூட போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த 5 அணா இப்போது போடப்போகிற வரி சேர்ந்தால் ஒரு ரூபாயாகும். புஞ்சைக்கு

2nd July 1962] [திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

100 சத விகிதம் தண்ணீர் தீர்வை என்று இப்போது போட்டிருக்கிறார்கள் இதெல்லாம் சேர்ந்து என்னவாகுமென்றால், விவசாயப் பொருள்களின் அகவிலை உயரும். இந்த மாதிரி வரிகளைப் போட்டால், அகவிலையைக் குறைக்க முடியாது. விவசாயிகள் வாழ்க்கைத் தரமும் உயராது. விவசாயத்தில் வருகிற வருமானம் வருஷம் 360 நாட்களுக்கு வாழ்க்கைச் செலவுக்குப் போதவில்லை. அகவிலை உயர்வால், கிராமத்தில் விவசாயிகள் பூரா வீட்டிற்கும் ஓலை வேய முடியாமல் பாதியில் நிறுத்த வேண்டி வருகிறது. சென்ற வருஷம் பனை ஓலை 100-க்கு 1-8-0 விலை; இப்போது 5-0-0, 5-4-0 ஆக இருக்கிறது. இருக்கிற தொந்திரவு எல்லாம் நடுத்தர ஆட்களுக்குத்தான். அவன் கூலி வேலைக்கும் போக முடியாது. வாழ்க்கைக்கு வேறு வழியில்லாமல் தூக்கு போட்டுக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை அவனுக்கு ஏற்படுகிறது. எவனும் கடன் வேறு கொடுக்கமாட்டேன் என்கிறான். கொடுத்தால் எப்படித் திரும்பி வரும்? ஆகவே என்னைப் போன்றவர்கள் முழித்துக் கொண்டு விட்டார்கள், கடன் கொடுப்பதில்லை என்று. ஆக, ரொம்ப சங்கடம் ஜனங்களுக்கு. விவசாயிகளுக்கு இந்த வரி போட்டிருப்பது அவர்களை மிகவும் பாதிக்கும். கட்டாயம் உணவுப் பொருள்களின் விலை அதிகமாகும். உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தியை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கம் சொல்லுகிறது. பழைய நிதி மந்திரி அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற அறிக்கையில் உணவுப்பொருள் உற்பத்தி 1951-ல் 19 லட்சத்து 50 ஆயிரம் டன் என்றும், 1961-ல் 35 லட்சத்து 50 ஆயிரம் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இது அரிசி உற்பத்தியைப் பொறுத்த புள்ளி விவரம். 16 லட்சம் டன் நெல் உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது. மற்ற புஞ்சை தான்யங்கள் உற்பத்தி வேறு பெருகி இருக்கிறது. உற்பத்தி அதிகமாகும் அளவுக்கு விலையும் கூடவே ஏறியிருக்கிறது. உற்பத்தி அதிகமானால் விலை குறையும், சுபிட்சம் ஏற்படும் என்று சொல்லுகிறார்களே, ஏன் ஏற்படவில்லை? உற்பத்தி அதிகமானாலும், கூடவே உற்பத்திச் செலவு ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது. கொள்முதலுக்கும், விற்று முதலுக்கும் அதிக வித்தியாசம் இல்லாமல், லாபமும் குறைந்து, சில வேளைகளில் லாபமே இல்லாமல் போய் விடுகிறது. பயிரைப் பூச்சி அடித்துவிட்டால், அடியோடு விவசாயிக்கு நஷ்டம்தான். நகரத்தில் வீடுகளை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு வாடகைக்கு விட்டு, பணத்தை டிபாசிட்டில் கட்டி, வட்டி வாங்கிச் சாப்பிடுவது மாதிரி இல்லை விவசாயத் தொழில். அதிக மழை பெய்தாலும் அல்லது காய்ந்தாலும், விவசாயத் தொழில் போயிற்று. இந்த லட்சணத்தில் இருக்கிற விவசாயிகளைப் பாதிக்கும்படியாக, மின்சார உபயோகத்தின் மீது வரி விதிப்ப தானது, அவர்களையும் கெடுப்பதோடு, நாட்டையும் கெடுக்கிறோம் என்று தான் ஆகும்.

அடுத்து, பந்தய வரியை அதிகரித்து இருப்பது வரவேற்கத் தக்கது. இன்னும்கூட அந்த வரியை அதிகப்படுத்தலாம். வழிப்பறிக்கொள்ளை மாதிரி அந்தத் தொழில். ஆனால் அமைச்சர வர்கள் ஓரளவு அதிகரித்ததோடு விட்டு விட்டிருக்கிறார்.

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [2nd July 1962

அடுத்தபடியாக, கரும்பின் மீது உள்ள செஸ் வரியை அதிகரித்திருப்பது, கரும்பு உற்பத்தியைப் பாதிக்கும். சென்ற வருடம் சர்க்கரை ஆலைகள் டன்னுக்கு ரூ. 43 என்று கரும்புக்கு விலை போட்டார்கள். நாங்கள் கரும்பை எடுத்துக்கொண்டு போய் ஆலைகளில் சேர்ப்பதற்காக அதற்கும் சார்ஜ் கொடுத்தார்கள். இப்போது அந்தச் செலவைக் கொடுக்கமாட்டோம் என்று சொல்லி விட்டார்கள். அத்தோடு கரும்பு விலை டன் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 33 ஆகிவிட்டது. மடிப்பு கரும்புகளிலும் அதிகம் லாபமில்லை. இந்த நிலைமையில் கரும்பின் மீது டன்னிற்கு 2 ரூபாயாக இருந்த செஸ் வரியை, 5 ரூபாயாக அதிகரித்திருப்பது, கரும்பின் விலையை இன்னும் கீழே விழ்த்துவதோடு, உற்பத்தியையும் பாதிக்கும்.

இந்த மாதிரி ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டுக் கொண்டு, வரிகளை ஏற்றிக் கொண்டே போனால், அது எங்கே கொண்டு போய் நம்மை நிறுத்துமோ என்று எனக்கு புரியவில்லை. நீங்கள் வாழா விட்டாலும், உங்கள் பிள்ளைகள் நன்கு வாழ வழி ஏற்படும் என்று நமக்கு ஆசை காட்டுகிறார்கள். நமக்கே தெரிகிறதே நாம் போன பிற்பாடு அவர்களுக்கு எங்கே இருந்து நல் வாழ்வு வரப் போகிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஐந்தாண்டு திட்டம் என்று போட்டு, வருடா வருடம் நிர்வாகச் செலவு அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது, வருடா வருடம் உத்தியோகஸ்தர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். **Development Scheme** என்று வைத்திருக்கிறீர்களே, அவைகளுக்கு என்ன அதிகமான நிர்வாகச் செலவு ஆகிறது என்று எண்ணிப் பாருங்கள். மூன்று பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு சேர்த்து ஒரு தாசில்தார் இருக்கிறார். தாசில்தாருக்கு ஜீப்இல்லை, ஆனால் இந்த **Block Development** ஆபிசர்களுக்கு ஜீப் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் காப்பி ஓட்டல்களுக்குப் போய் வருகிறார்கள், அவர்களுக்கு பெட்ரோல் எங்கேயிருந்து வருகிறது என்று தெரியவில்லை. இந்த ஆபீசர்கள் ஒரு வேலைக்குப் போவது என்றால், கூட டிரைவர், குமஸ்தா ஆக மூன்று பேர் போகிறார்கள். ஆக மூன்று பேருக்கும் சர்க்கார் பிரயாணப்படி கொடுக்க வேண்டும். இப்படித் தான் ஒவ்வொரு இனத்திலும் அரசாங்கத்தில் ஊதாரிச் செலவு ஆகின்றது. நீர் இறைத்தால் பயிருக்கு போகாமல் வழியில் இருக்கும் புல்லுக்குப் போவது போல், குறித்த வேலைக்கு பணம் உபயோகப்படாமல், நிர்வாகச் செலவில் பணம் அதிகமாக வீணாகிறது. ஆகவே நிர்வாகச் செலவைச், சிக்கனப் படுத்த வேண்டும். நிர்வாகத்தில் ஊழல், லஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது. ஏழை மாணவர்களுக்கு சாப்பாடு போடுவதற்கு கொடுக்கும் பணத்தில் மிச்சப் படுத்துவது பால் பவுடரை குழந்தைகளுக்கு கொடுத்தால், அது காப்பி ஓட்டல்களுக்குப் போய்ச் சேருவதும், இந்த மாதிரி ஏன் நடை பெறுகிறது என்றால், கட்சிக்கு வேண்டியவர்களிடம் அந்த வேலைகளைக் கொடுப்பதால் நம்மை யார் கேட்க முடியும், கேட்டால் நமக்கு வேண்டிய மந்திரி இருக்கிறார் பார்த்துக் கொள்ளுவோம் என்ற தைரியத்தால் தான். இந்த மாதிரி அரசியலில் சேர்ந்தால், பணம் சுருட்டலாம்

2nd July 1962] [திரு. எ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

என்று தெரிந்து விட்டது. ஜனங்களிடம் அன்பு இல்லை, இரக்க மில்லை. பொதுக் காரியங்களைச் செய்கிற போது இதெல்லாம் இல்லாது போவதால், ஊழல் ஏற்படுகிறது. பர்வ பக்குவம் இல்லாதவனுக்கு பிரம்மஞானம் பயில்வித்தால் குருவுக்குப் பாவம் என்று ஞான்வாசிட்டத்தில் சொல்லுவதைக் கேட்டுச் சொல்லு கிறேன். நான் தான் இரண்டாவது பாரத்தில் பரீட்சைக்கே போகவில்லையே. இந்த மாதிரிச் சொல்லுகிறபோது, எது முக்கியமோ அதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளுவேன். அது ஞாபகத்துக்கு வந்துவிட்டது சொன்னேன். நம் ஜனநாயகம் வெறும் தேர்தலுக்கும் நிர்வாகக் காரியங்களுக்கும் கட்சிக் காரியங்களுக்கும் தான் பயன் படுகிறது. மக்களுடைய சுபாவ மும் 40 வருடத்துக்கு முன்னல் இந்த மாதிரி இல்லை. சேவை மனப்பான்மை இல்லாமல் சேமிக்கிற மனப்பான்மை தான் இருக் கிறது. இவைகளை எல்லாம் மாற்றியமைக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் அபவாதம் ஏற்படும்.

அதுவும் இப்போ மந்திரிகளிடம் போய் "ரொம்ப கஷ்டமா இருக்குதே விலைவாசிகள் குறைய எதாவது உதவி பண்ணுங்க" என்று சொன்னல் "சரிதான் போய்யா, அரச மரத்தை சுத்தி வந்து அடி வயிற்றை தொட்டுப் பார்த்தா, பிள்ளை வருமா?" என்று கேட்கிறாங்க. அப்படி வராது. நாங்க எல்லாம் பேரன் பேத்தி எடுத்தவங்க. எங்களுக்குத் தெரியும் எப்போ வரும் என்று. 16 வருஷமாக நீங்கள் ஆளுகிறீர்கள். 1946-லிருந்து 16 வருஷ மாகப் பிள்ளை பிறக்குது! வயிறு பெரிசாகிப் போச்சு. இந்த சர்க்கார் வந்து 16 வருஷ கர்ப்பம். இப்போது பார்க்கும் போதோ மகோதரமாக இருக்குதே தவிர, பிள்ளை இல்லை. ஒரு திட்டம் போட்டு காரியம் பண்ணிஞல் எப்படி இருக்கணும் என்ருல், மழை பெய்தால் எப்படி காடு, காம்பு மேடு, பள்ளம் எல்லாவற்றுக்கும் பலன் ஏற்படுகிறதோ, அப்படி இருக்கனும் சர்க்கார் போடும் திட்டம் மேலே இருக்கிறவர்கள், கீழே இருக் கிறவர்கள் எல்லாருக்கும் திட்டத்தின் பலன் கிடைக்க வேண்டும். இப்போது அந்மாதிரி இல்லை. பணக்காரர்களுக்குத்தான் பலன் இருக்கிறது. நடுத்தர ஆட்களுக்கு இல்லை. ஆயிரத்தில் 3 பேர் 4 பேர்கள் நன்ருக இருந்தால் போதுமா? 5-00 p.m.

எங்கெங்கோ குடகில் மழை பெய்தால் பள்ளத்தாக்கில் ஓடி வந்து, காவேரியில் வந்து பாய்ந்து பள்ளத்தில் மேட்டூர் காவேரியில் வந்து பாய்ந்து பள்ளத்தில் இருக்கும் நிலங்கள் பய னடைந்தாலும், விட்டையும் அடிச்சிக்கிட்டு போகிறது பாருங் கள் அந்த மாதிரி இருக்கிறது இது. இப்போது மட்டும் திட்டத் தினல் எழை எளியவர்கள் கீழ் மட்டத்தில் இருப்பவர்களுக்கு லாபம் இல்லை. எப்படிச் செய்தால் விவசாயம் நன்ருக இருக்கும் என்று என்னுடைய அபிப்ராயத்தைச் சொல்லலாம் என்றிருக் கிறேன்.

விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வது எப்படி என்ருல் என் னுடைய அபிப்பிராயம் அதைக் கொஞ்சம் மனம் வைத்துச் செய் தால் நன்ருக இருக்கும். உரம் தயார் செய்கிருர்கள், பாருங்கள் நான் அனுபவப்பட்டுச் சொல்கிறேன், மீன் உரத்தைப் போல்

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [2nd July 1962

மற்ற உரங்கள் அவ்வளவு பலன் கொடுப்பதில்லை. அதில் மண் வளம் உண்டு தழைச் சத்து உண்டு தான்ய சத்து உண்டு புண்ணுக்குகளில் தழை சத்து மாத்திரம் இருக்கிறது. தானிய சத்து இல்லை. நீங்கள் கொடுக்கும் Superphosphate யூரியா, தனித் தனி வேலை தான் செய்கிறது. அதுகள் மூன்றில் ஒன்றைத்தான் செய்கிறது. சூப்பர்பாஸ்பெட் பதர் ஜாஸ்தி போகாது என்று சொல்வார்கள். சல்பேட் யூரியா தழை சத்தை உண்டு பண்ணும். வளர்ச்சியைத் தூக்கிக் கொடுக்கும் சூப்பர் பாஸ் பேட் எல்லாம். மீன் உரம்—இது ஒன்றுதான் ஒரே உரம் மூன்றையும் கொடுக்கிறது. நிலவளம், மண்வளம், பயிர் வளர்ச்சி தழை சத்து, தானிய சத்து எல்லாம் கொடுக்கிறது. இதை இரண்டு வருஷம் போட்டால், மூன்றும் வருஷம் போட வேண்டியதில்லை நான் அனுபவித்துச் சொல்லுகிறேன். இது எங்கே தயாராகிறது? கோளத்தில் தயாராகி சிதம்பரத்துக்கு லட்சக் கணக்கில் மூட்டை லாரி லாரியாக வருகிறது. ஒரு மூட்டை 19 ரூபாய். நான் கடந்த வருஷமே முன்னுலே சொன்னேன். அது பற்றி கடலூரில் பரீட்சை பார்க்கிருர்கள். ஏதோ கொஞ்சம் தான் தயாராகிறது என்று மந்திரிமார் சொன்ஞர்கள். ஆகையினுல் இதை அவசியம் செய்ய வேண்டும். உரத்தை பார்க்கும் போது மீன் உரம் ரொம்ப முக்கியம்.

இப்போது கிராமத்தை விட்டு விட்டு நகரத்துக்கு வந்து விட்டார்கள் ரொம்பப்பேர். அங்கே ஆளே கிடையாது. அங்கே வீடு எல்லாம் குட்டிச் சுவராக இருக்கிறது. அது 'லைன் லைஞக' விழுந்திருக்கிறது. அந்த வீட்டை சர்க்கார் கைப்பற்ற வேண்டும். அங்கே வீடில்லை என்று சொல்கிறவர்களுக்கு அந்த வீட்டைக் கொடுக்க வேண்டும். கட்டினுல் வீடு கட்டு, இல்லா விட்டால் நாங்கள் எடுத்துக் கொள்வோம் என்று சொல்ல வேண்டும். இதனுல் கிராமத்தில் வீடு வாசல் இல்லாதவர்களுக்கு வசதி ஏற்படும்.

கிராமத்தில் சில பேர்கள் என்ன செய்கிருர்கள் தெரியுமா? பரம்பரை பரம்பரையாக பெரியவர்கள் சம்பாதித்து, வைத்திருப்பவர்கள். அவர்கள் சம்பாதித்த கொல்லை 100 ஏகர், 200 ஏகர் இருக்கும். அதெல்லாம் 'கறம்பாகவே' இருக்கிறது. எத்தனை வருஷமாக பயிர் பண்ணவில்லை? ஏன்? என்று கேட்கவேண்டும். அதைக் கைப்பற்றி ஏழை விவசாயிகளைக் குடி வைத்து நிலவளம், நீர் வளம், உண்டு பண்ண வேண்டும். அப்படி வைத்து, அந்த மாதிரி நிலங்களைக் கைப்பற்றி உணவுப் பொருள்கள் அபிவிருத்தி பண்ண வேண்டும். நல்ல மண், நல்லா பயிர் பண்ணலாம். Soil அவ்வளவு அருமையாக இருக்கிறது. அது எல்லாம் இப்போது சும்மா கிடக்கிறது. நில அபிவிருத்தி பண்ண வேண்டும் என்ருல், இருக்கும் நிலத்துடன் அதிகமாக நிலம் சேர்த்து உணவுப் பொருள் அபிவிருத்தி பண்ண வேண்டும். நெல் அதிக உற்பத்தி வரும்படி இந்தத் திட்டத்தில் எடுத்துச் செய்ய வேண்டும். ஆகையினுல் இதை எல்லாம் நீங்கள் பார்த்துச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

2nd July 1962]

[Mr. Chairman in the chair] 5-10 p.m.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, I am glad that the Hon. the Education Minister is here. I am sure that all the constructive criticisms that I may make during the course of my speech will be viewed by the Government with the due weight which they deserve. In spite of the opinions held by some that I always speak about education and particularly about teachers, I have to deal only with that aspect of the budget today and especially with regard to the teacher, the pivot of education Now, on page 33 of the budget speech, I found a sentence which gave a little pain to my mind. In paragraph 60, the sentence runs thus: 'The objective of all our Plan is not merely to promote economic growth, but as observed in the Plan itself, to enable the people to lead a good life. In a country, where till recently the vast majority of the people were steeped in illiteracy and in ignorance, such good life will be possible only with a phenomenal expansion of educational programmes.' Then, elementary education is dealt with in the later part. It is really surprising, and it pained me very much, to find the word 'ignorance' in this budget speech. There has always been a confusion since the days of the Britisher between literacy and education. If at all any country in the world can claim to have cent per cent education without literacy, it is India, it has been India, and it will be India. Now, the later sentences there deal with primary education and say that the expenditure on primary education and other stages of education has to be incurred in order just to avoid ignorance and avoid illiteracy. Literacy is only but one step in the ladder of education. Most of our people are at the topmost point even without literacy. We ourselves feel that all literate people are not educated, and there are educated people even now in the villages who are literate, but who have been able to vote the proper people to power to bring into existence the proper Government, and this has been accepted by the Government also at the end of each general election. Such a word as 'ignorance' which was used in the days of the Britisher in the history books and other places gave me a little mental pain.

The approach to education has not been proper. If really, literacy can serve a person to educate himself, the content of education must be given attention to. I have been stressing this point for the last over one decade on the sacred floor of this House. Now I am really glad that the attention of the Central Government as also the State Government has fallen upon the quality of the text-books and the need for nationalisation of text-books. Hon. Members will be accustomed to hear from me criticism about text-books and the need for nationalisation of text-books. If to-day, after one decade, the Government have accepted that nationalisation only is the remedy for bringing about national integration, I am really glad about it. After one decade, the Government, both at the Centre and in the State, have realised this.

As has been rightly pointed out by our State Government, the object of nationalisation is only to see that such of those matters as may creep into books which may create fissiparous tendencies may be taken note of immediately and removed. Even now the Government need not disturb the authors and publishers who have been in the field permanently till now. They may create a panel for them to earn, but at the same time reerve the right of publication of all text-books, not only readers but history books and books on other subjects, throughout our State and our country.

I welcome this step as also the other bold step taken by our State Government. There is no harm in going back on the XI standard. I have not given any opinion on this matter during all these years on the sacred floor of this House. But I do welcome the Government's bold step in accepting their mistake in
5-20 p.m. having accepted the institution of the XI standard in the high schools and in being further bold to go back now saying that the old system was better and that the Intermediate and the three-year degree course should be there. Considering the condition of our country, that old system in which we had ten years of schooling up to the high school stage, that system in which the Tenth Standard was the School Final stage, that system in which we had the Intermediate course for two years and a degree course for two years or three years as the case might be for the Pass course or the Honours course, is the best. That stood the test of times. On account of certain new ideas and thinking we might have formed committees and probed into the whole question. But the Government coming forward boldly to say that they have found that system to be rather unpractical, impracticable and not of much utility is really a thing to be appreciated. Here the average age is much less than in other countries. As was pointed out by one hon. Member ably, the tropical students pick up things easily. That goes to the root of the argument that we can have shorter courses. In fact, when the Rajaji scheme was in force and even before it was brought in, I stated on the sacred floor of this House that a two and a half hour scheme of instruction would be enough for elementary schools. It is enough that we have shorter hours. Even now the hon. Member Dr. A. Chidambaranathan pointed out that there was only a three-hour college course in the so-called junior colleges in America. If the content of education is revised suitably and if only the utilitarian portions are retained and if the concentric method is avoided in many places except in places where impression has to be formed in the boys, naturally much of the unwanted matter can be deleted from the text-books. I had occasion to point out with regard to the nationalisation of text-books that there were still text-books approved by the Text-Book Committee which were creating anti-social elements in our society, that there were still mathematics books which advocated sums where the boy had to find out how much inferior coffee seeds had to be mixed with superior coffee seeds so as to make a profit, and that there were sums where milk had to be adulterated with water in order to find out the profit made. There were sums,

2nd July 1962] [Sri G. Krishnamoorthy]

on dilution of arrack. I think after so many years of my speech here such sums on dilution of arrack do not find a place in our mathematics books. Those text-books have all along been doing work against the policy of the Government, creating anti-social elements, and anti-Ahimsa elements when the Government are claiming that they are running the Government on Gandhian lines. History books have been infusing anti-national ideas by describing Indians still as inferior to the Britishers and others who invaded us and sat tight over us. Still there are books containing unpractical and useless matter. There is much useless matter in geography books also. A boy of the first or second standard has still to read about the Eskimo. So, the nationalisation of text-books, if done on proper lines, would go a long way towards creating national integration. My other point also must be borne in mind by the Government. At the same time, I suggested that a lot of profit would accrue to the Government by nationalisation of text-books, that the profit till now earned by the publishers would accrue to the Government Treasury and that teachers should be given a bonus earmarking these profits separately. I had occasion to put this question to the Hon. the Education Minister Sri C. Subramaniam, some two years before. He replied that the profit would go to make the books cheap or perhaps to improve the quality of the books. I would like to stress again that teachers should get that benefit inasmuch as even when the Government publish, it is only the teachers who are going to write the manuscript. The labour of one particular teacher who writes the manuscript should be shared by the other teachers and this can be done if the profit is earmarked for bonus to teachers.

Now, with reference to the going back on the XI Standard, naturally there was criticism. Of course, I can also criticise that Government did not go into the full implications before reaching decisions. Now, parents find it difficult to educate their boys after the X standard. This is a poor State and we need not tax the parent with another year of study for his boy. It is enough the boy finishes the X Standard. Education can be improved; teachers can sit together; they can form committees; Government can take their help and suitable and perhaps better matter can be taught within these ten years; and boys can be diverted either to polytechnics or arts colleges or professional colleges after the ten-year course. It will not be taxing to the parent. Many parents welcome it; many colleges welcome it. If the XI Standard were to be attached to the high school, many colleges would have their equipment and personnel unused. Here on the one side, Government have to provide equipment and buildings for the introduction of the XI Standard and train the teachers necessary. On the other side, professors in colleges will have to go without employment. College buildings will be unused; equipment will be unused. Without going into these implications, we just thought we could also adjust with Delhi and other States where they had the higher secondary course. Education being a State subject, we can have our voice here. The Madras Graduates who have been famous not

only in our country but throughout the world will be produced in the old course of 10 standards, Intermediate course and then the degree course.

Now, there are other items in which the Government do not study the implications fully. One such is the language policy. According to the present language policy of the Government, some 200 Sanskrit Pandits and many Hindi Pandits have to go without employment in one or two years. These two languages are to be limited only to the higher forms, namely, the present VIII, IX and X Standards. Two hundred odd Sanskrit Pandits and many Hindi Pandits who are there now will be thrown out of employment. I would like to suggest to the Government to instruct the managements of these institutions to retain them in some capacity or other. Better use them as moral instruction teachers till the language policy of the Government is revised. If they think that it is an all-India policy which cannot be revised by them immediately, let them see that the Sanskrit Pandits and Hindi Pandits who have acquired their proper qualifications and who have been in permanent service possibly for over ten or fifteen years are not disturbed in the evening of their life and sent home without any job whatsoever. They can be absorbed as moral instruction teachers or as teachers of other languages in the lower classes where they need not insist on qualifications.

Then, coming to the allotment in the budget in particular, I have to point out that the sum of Rs. 25 crores which has been provided for Education is not enough. Now, much has been said about the allotment of Rs. 25 crores for Education. But if one probes into the figures in the budget, one would find that Rs. 14 crores out of Rs. 25 crores come to us from the Centre as subvention. So, the State's actual expenditure would be Rs. 25 crores—Rs. 14 crores, Rs. 11 crores. This subvention comes to a only from the year 1961-62. We got it in 1961-62 and we get another nearly Rs. 14 crores (Rs. 13.87 crores) for 1962-63. If we see the budget for the year 1960-61, we find that the State incurred Rs. 18 crores from the State revenues. Now the State is expending only (Rs. 25-14 from the Centre) Rs. 11 crores. What about the other Rs. 7 crores that the State was able to spend on education from its own exchequer in 1960-61? Then, coming to the Third Five-Year Plan allotment for education, the total allotment is about Rs. 25 crores for general education. Each year we should spend at least Rs. 5 crores. Including 1962-63, the second year of the Third Five-Year Plan, we must have allotted Rs. 10 crores. But we have allotted only Rs. 6 crores for these two years—Rs. 2.9 crores for last year and about Rs. 3 crores this year. What about the other Rs. 4 crores that we should have allotted for expenditure during 1962-63? Take these two items. Rs. 7 crores in the Revenue expenditure *plus* Rs. 4 crores out of the Third Plan outlay, i.e., Rs. 11 crores. This amount could have been usefully spent for teachers. Only Rs. 3 crores are required for ameliorative measures and the other Rs. 8 crores can go to public health or some other item.

2nd July 1962] [Sri G. Krishnamoorthy]

Now, I wish to repeat some of the items to the Hon. the Minister for Education so that he might go into the justice of these demands. The Pay Commission recommended a minimum salary of Rs. 100 for a white collared job. But still a higher grade teacher gets only Rs. 65 *plus* Rs. 10, i.e., Rs. 75. An addition of Rs. 25 means about Rs. 2 crores and odd for all the teachers. There are about 60,000 such teachers in this State. It is a big figure. But what I say is this. In this Plan period when thousands of crores of rupees are flowing through our country and 5.30 p.m. when hundreds of crores are spent even in our Tamil Nad, why can't we see that this minimum salary is paid to them?

The most pitiable point which should engage the attention of the Hon. Minister immediately is this. We have accepted the principle that people with equal qualifications should get equal salaries. There are teachers called secondary grade teachers who have passed the S.S.L.C. examination and have successfully undergone a two years' training. A section of these teachers is placed on Rs. 75 whereas the majority of the same category of teachers are drawing Rs. 90 *plus* Rs. 10. Is this not a great injustice? This is caused by a G.O. called the G.O. for sanctioned posts. Now the department says that these secondary grade teachers —about 2,000 out of 30,000 and odd—are really working in, what are called, higher grade posts for which only Rs. 65 *plus* Rs. 10 (higher grade salary) would be given. Now, on the one side, the Government say that secondary grade teachers are wanted, that English should be taught even in Standard IV and that more secondary grade teachers should be appointed. On the other side, there are secondary grade teachers who are there already working in elementary schools, drawing only Rs. 75 on account of that G.O. which says, " Mind you, teacher, you are not in a secondary grade post. " The easiest solution for this is to convert all these posts occupied by secondary grade teachers into secondary grade posts. After all, it is a question of 2,000 teachers and the Government are going to spend only what is due for their qualification and what the other man with the same qualification would get in the nearest school.

The other small thing that can be attended to by the Government is this. Every grade of teacher is getting an increment which rises from year to year or from slab to slab. But the secondary grade teacher and the Lower Division Clerk are to run on a descending scale. They start at Rs. 90, get an increment of Rs. 4 every year, go up to Rs. 110, and then descend to an increment of Rs. 3 just as a man has to descend his head in the " Swargapadam " when he reaches the snake. He has to come down from Rs. 4 to Rs. 3 when he reaches Rs. 110 and then go up to Rs. 140. This kind of scale is not prevalent in respect of any other category in any Government department. Rupees 4 must naturally be Rs. 8. When you compare the other grades, it can be at least Rs. 5 or 6 or, even if it the same, Rs. 4 throughout. The injustice may not be very prominent here.

[Sri G. Krishnamoorthy] [2nd July 1962

Then, there are teachers whose qualifications have not been properly taken into account in fixing their salary. Let alone the question of salary of teachers in elementary schools where Government Orders were passed again and again and departmental orders were issued again and again so much so that confusion arose in the district offices. Teachers were not given their salaries as per refixation. With reference to weightage, these Government Orders and departmental orders were passed. A request was made on the floor of this House by me and other hon. Members that the total service of a teacher should be taken into account for the purpose of weightage. A teacher is different from a person working in an office because he has throughout to remain a teacher and there is no other grade like a clerk becoming a Deputy Tahsildar or Tahsildar. If the total service is taken, after all, according to the Pay Commission recommendations, one can get only a maximum of four increments, and the matter would have been over. But in September last year Government passed a Government Order stating that the mistake had been accepted and that teachers could get their pay fixed in the revised scales of pay but that in respect of those who had not been paid the enhanced scales for the last two years, arrears need not be paid. It says that increments may be given and the pay fixed from September 1961 but that the arrears for the last two years, need not be paid. Such a defect in the Government Order should be rectified.

With reference to the physical training instructors, there are two sets of teachers—one who pass what is called the Y.M.C.A. (Lower) and the other who pass the Y.M.C.A. (Higher). The other man has to pass the Intermediate examination in Arts and then undergo one year's training. Or, he has to undergo two years' secondary grade training and then undergo one year's physical training. So, there are at least two years of extra coaching for this gentleman. But the difference has been only an additional allowance of Rs. 5. Representations have been made to the Government by the Associations concerned and also by hon. Members here that justice should be done to them.

The most glaring thing that has been denied to the teachers is, as the Hon. Minister is aware though he was not in charge of Education previously, the house rent allowance. That is a matter costing only six lakhs of rupees, according to my figures. Government had occasion sometimes to say that it exceeded that. This allowance has been given from 1946 to all teachers except teachers working in private or aided institutions. After all, this is an allowance which is not payable to all in a particular degree. The payment differs with the population of the locality. It also differs with salary of the individual. It is not payable to all those who live in villages. The allowance ranges from Rs. 3 to 15—Rs. 15 in the City if they draw over Rs. 100, Rs. 12 to others in the City, Rs. 7 to Rs. 12 to those in Coimbatore and Tiruchirappalli and Rs. 3 to those in other places like taluk centres . This is denied to teachers in aided institutions. The cost is negligible,

2nd July 1962] [Sri G. Krishnamoorthy]

compared to our revenues. Our revenues have risen nearly ten times the previous figure. When we were in the Composite State, the share of our revenues was only Rs. 12 crores and the total for the Composite State was only Rs. 18 crores. Now the revenues have risen ten times and still this amount of Rs. 6 lakhs seems very high.

I was much pained to read in the budget speech when it was said that medical relief was given to labourers under the Employees' State Insurance Scheme. Under that scheme, those who had insured could get medical relief. Also I am pained when I see at Villivakkam where I temporarily the E.S.I. Hospital which has been built so grandly. It also gave me much pain when I found a statement here that a first floor was going to be built there.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : All this gave you pain! (Laughter.)

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Yes, on account of the fact that our teachers, nation-builders, those who shed their blood for the nation, those who are responsible for the making of the future Ministers and Members of the Treasury Benches, have been denied medical relief for all these fourteen or fifteen years. Is it a great thing? Is a teacher, after all, going to avail of this relief if he is not sick? Sickness is not one's fault; it is providential. If he is sick, should he be denied this relief? When Hon. Ministers and Gazetted Officers are given free treatment, a poor teacher, a nation-builder, a teacher who has made the Ministers is denied this medical relief. Can he get this relief unless he gets illness? As a teacher, he should have proper health. But under-nourisment caused by low wages naturally brings in more illness to the teacher and his family. Should not the Government see the reasonableness of the demand and see that justice is done? I am sure the Hon. Minister is sympathetic enough to go into the justice of these things. He should be sympathetic enough to see that Krishnamoorthy demands all these things not because members of other professions get it but because the nation wants it, to see that Krishnomoorthy demands it because Madras has been leading the other States in the triple benefit scheme. Madras was the first State to introduce the triple benefit scheme—provident fund-cum-insurance-cum-gratuity scheme. That name should be preserved. Therefore, medical concessions and house-rent allowance also should be given to the teachers in aided institutions. If I plead for anything, it is only in the interest of the nation.

Now, Sir, much was said about the expansion of the liberalised pension scheme to teachers. I was not present in the House when it was stated in December last that the scheme would be extended. I do not find any inkling in the Budget speech regarding that. I do not know whether figures have been properly provided in the detailed estimates. It was a promise, almost a promise made by the Government that the liberalised pension 5-40 p.m.

scheme would be extended to the teachers as in the case of the N.G.Os. Therefore, this deserves consideration.

With regard to the grant of pension to teachers, the temporary increase of Rs. 10 has been denied to the teachers all along. Let not the Government think that we claim the temporary increase because, even a member of the general public is entitled to a minimum pension of Rs. 20 under certain conditions. I have been making this appeal for the last seven years, from the year 1955, the date of the pension rules. There are teachers getting a pension of two or three rupees and the additional Rs. 10 would go a long way to just help them to have half-a-square meal. They can extend this benefit to the teachers subject to the condition that the minimum pension should be Rs. 20. There are teachers who retired before 1st April 1955. They will naturally be over 65 years of age and be entitled to the old age pension. But then the question comes whether they would be eligible for pension under the new scheme. They must have nobody to care for, or they must be deformed or some such thing to make them eligible for the old age pension. When the Government are sympathetic enough to give pension to persons who have done no service to the Government except to have the virtue of their being citizens of Tamilnad, cannot the same Government look into the possibility of extending the pension to all retired living teachers, that is those who retired before 1st April 1955, the date of the pension rule. There may be only a hundred of them or even less than a hundred.

Now, Sir, recently Government have passed an order that a B.T. teacher retiring after 1st July 1960 is to get an enhanced pension. But the teachers who retired earlier are to get only the old rate of pension—Re. 1 per year of service plus Rs. 5 for headmastership of five years' service. The difference in pension drawn by the two sets of teachers will be very great. A person retiring a day previous to the crucial date will get only Rs. 30 or Rs. 35 whereas a person retiring after the crucial date will get a pension of Rs. 60 to Rs. 75. In this connection, I would request the Government to remember the fact that the B.T. teachers were not given pension from 1st April 1955 but only from 1st April 1958. The number of persons who might have refired from 1st April 1958 to 1st July 1960 will be very small. So, justice requires that the grant of pension to B.Ts. should be uniform. Probably the Government might say it would involve additional expenditure if they were to give pension to all teacher on an uniform basis from 1st April 1958. I think the teachers would be satisfied if they are paid on an uniform basis at least from 1st July 1960.

Sir, I thank the Government for having given an increase of Rs. 5 in dearness allowance to all the N.G.Os. and teachers in all institutions irrespective of the agency they may be serving under and who draw a salary of Rs. 149 and below. But this is discriminatory treatment and it will cause grief to those getting

2nd July 1962] [Sri G. Krishnamoorthy]

Rs. 150 and above. The Government's reason for limiting it to only those drawing a salary of Rs. 149 is that it will cost them only Rs. 1.7 crores and if they extend it to all it would cost them Rs. 3 crores. But once it is admitted that it is an increase in dearness allowance to be given on a par with the Central Government servants to compensate the rise in the cost of living indicated by the index figure, how can the Govrenment deny it to others drawing more than Rs. 150? If the Government had at least given this Rs. 5 to all instead of Rs. 10 even for those getting Rs. 150 and above, then this reason of want of funds would hold good. I think justice requires that the increase in allowance should be given on a par with the Central Government servants.

On the whole my appeal to the Government is that the teachers should be treated on the same footing irrespective of the agency under which they may be serving. We do not know how these agencies came up in the days of the British Government. I ask, is there any justification for continuing the agencies even to-day? There was a question about this starvation of our elementary schools. Our policy with regard to the grant for elementary schools has been revised from time to time. Now a stage has come when elementary school managers are prepared to hand over the schools to the Government. I know fully well that there were days when elementary schools were making a huge profit and secondary schools were run at a loss. That was the position prior to 1947. But during the days of the then Hon. Minister for Education Sri Avinashilingam Chettiar, formula called the Avinashilingam formula was introduced and under that the high schools began to get much income and they are still making a profit barring a few schools which may not be having good strength. But the elementary schools have been starved on account of the revision of the grant again and again and now they have come to a stage when the managers of these elementary schools feel that it is not their responsibility to do some work for the Government. They are prepared to hand over the schools to the Government. They seem to say 'Better nationalise the schools or revise the grant-in-aid code liberally'.

Now, Sir, I was the person who suggested even as early as 1945 to the then Minister for Education Sri Avinashilingam Chettiar that the old formula of paying 85 per cent grant to the higher grade teacher need not be there, that the teacher might be paid his full salary and the other 15 per cent might be paid as management grant. We also said that the Deputy Inspectors should not have the discretion to recommend the grant as very often they recommended only 7½ per cent or 8 per cent. Last year the Government said: 'Well, the 10 per cent of the new assessed grant which included D.A. for teachers must be accepted as that will well exceed the old 15 per cent grant. You, managements must be content with that 10 per cent of the new assessed grant'. What happens is, the managements have to pay provident fund contribution. They are not able to pay that. In many cases they

[Sri G. Krishnamoorthy] [2nd July 1962

ask the teachers to pay that. Therefore, it is the teachers who suffer. Donations are accepted like anything. What the Government think as non-fee-levying schools are not really non-fee-levying schools. Donations are collected. Rules for the collection of these are not there. Admission fees are collected. The Government's intention was that the children should have free education. In actual prctice it is not so. Even the poorest parent has to pay these donations, special fees, and so many other things, not to speak of the money he has to spend for the purchase of books and notebooks. In the high schools there are several other collections made, such as for benefit dramas, building fund and so on. Girls and boys are sent out to collect donations. The acounts for all the mney thus collected are not subject to audit. Whether there is any surplus out of these nobody knows. I have put several questions on the floor of this sacred House. The Hon. Minister then gave a reply that the surplus would be utilised only with the knowledge of the Department. Parents are taxed much in all these ways. My plea is that every pie collected from the public in high schools as well as the elementary schools and other schools should be brought into account. The teachers must be paid straight by the Government and the Managements must be paid maintenance grant. We must either nationalise the schools or we must see that the mangements get only their due share. That was why I suggested as early as 1947 that the agency queston should be solved like this. Let every single pie collected in any school, elementary school, or high school, panchayat, district Board or municipal school or aided management school by way of school fee, special fee or any other donation be credited to the treasury. Let all the teachers in all schools, irrespective of the agency under which they may be serving, be paid direct by the Government and then these managements who do the noble work of helping the Government be paid 15 per cent of the total disbursement of salary to the teachers as maintenance grant. When the salary bills of the teachers are sent to the
5-50 p.m. treasury, the bills for grants for the managements may also be sent to the treasury. This is indirect nationalisation. The managements are there to look after efficient management and the teachers get their salaries all right with security. If that is done, there will be the indirect nationalisation. The managements are there to look to the efficiency of the schools, and at the same time the teachers get security of tenure. There was an occasion for me to bring in a Teachers Protection Bill on the floor of this House, and the reply of the Government then was that a Bill which would satisfy me or perhaps provide for more safequards than I demanded would be brought before tehis House. It is now more than a year, and I do not know where that Bill lies and when that Bill will come before this House. If this agency question is solved, then many matters would be solved. This appeal of mine was taken up by the Travancore-Cochin State ad they have brought into force this system. This system is in our Kanyakumari District to-day. There they have changed it a little. They deposit 85 per cent of the school fee collections in

the treasury. They retain 15 per cent running the school. The Government pay the teachers salary. The District Educational Officer keeps all the accounts to see that 85 per cent of the school collections is remitted into the treasury. There the teachers are secure. When I brought in the Teacher Protection Bill, it was stated then that they were stable here even without that Bill. There it is quite different from here. Here it is three months' notice for a teacher to go out. In the Kanyakumari District, it is only one month. In spite of this one month's notice, the teachers there are secure, because the Government are paying the salaries of the teachers. They give the increment and also pay the arrears of salary. If this system which I had in mind had been brought into force in this State last year or the year before last, the whole question of agency would have been solved. I am sure the Education Minister would go into these points and see whether there is justice behind these demands and also realise that the few points which the teachers require with regard to their emoluments should be considered. The disparity in allowances as among the teachers under different agencies should be removed. We know the finance of this State . We are not demanding any extra salary now. We are demanding the proper implementation of the scales given in G.O. No. 710, Finance. Then we want proper treatment and payment of allowances on a par with other Government teachers. It is high time the service of the teacher was recognised as national service. If Madras State sets an example that irrespective of the agency, the teachers get the same treatment, it would play the role that it has played up till now. Thank you, Mr. Chairman.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 131. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1051, Rural Development and Local Administration, dated 1st May 1962, regarding issue of rules relating to the transfer of officers and servants of Panchayat Union Councils.*

* 132. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1253, Food and Agriculture, dated 26th March 1962, declaring the areas specified in the Schedule thereto to be notified as market areas for the purposes of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959), in respect of groundnut, tobacco, cashewnut, gingelly and chillies.*

† 133. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1202, Home, dated 24th March 1962, regarding exemption of the station wagon bearing registration No. MDK. 1244 belonging to the United Nations Children's Emergency Fund and assigned to the District Medical Officer, Kanyakumari, from payment of the tax*

---

* Sent by post on 18th June 1962.

† Laid on the table of the House on 30th June 1962.